

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
ADAM JASSER

DDK-61-11/13/PB/MF

Warszawa, dn. 18 grudnia 2015 r.

DECYZJA NR DDK-19/2015

I. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 w związku z art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331; Dz. U. Nr 99, poz. 660; Nr 171, poz. 1206; Dz. U. z 2008 r. Nr 157, poz. 976, Nr 223, poz. 1458, Nr 227, poz. 1505; Dz. U. 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 157, poz. 1241; Dz. U. z 2011 r. Nr 34, poz. 173) w związku z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznaje za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działanie Daily Finance spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Suwałkach polegające na nieprzekazywaniu konsumentom danych, do przekazania których obliguje ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2011 r. Nr. 126, poz. 715 ze zm.) na formularzu informacyjnym, przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki, co stanowiło naruszenie art. 14 w zw. z art. 13 ust. 1 ww. ustawy o kredycie konsumenckim, a w konsekwencji naruszało art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ww. ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów**
i stwierdza zaniechanie jej stosowania z dniem 12 sierpnia 2013 r.

II. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 w związku z art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) w związku z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznaje za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działanie Daily Finance spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Suwałkach polegające na niepodawaniu w umowach o kredyt konsumencki informacji o odsetkach w stosunku dziennym należnych Daily Finance spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w przypadku odstąpienia przez konsumenta od umowy, co stanowiło naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 15 ustawy o kredycie konsumenckim, a w konsekwencji naruszało art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów**
i stwierdza zaniechanie jej stosowania z dniem 12 sierpnia 2014 r.

III. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 w związku z art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) w związku z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznaje za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów** działanie Daily Finance spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Suwałkach polegające na stosowaniu we wzorcach umów postanowienia uzależniającego dokonanie wcześniejszej spłaty kredytu konsumenckiego od uprzedniego powiadomienia o takim zamiarze oraz ograniczającego możliwość dokonania takiej spłaty do określonego w umowie terminu spłaty raty, co stanowiło naruszenie art. 48 ustawy o kredycie konsumenckim, a w konsekwencji naruszało art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **i stwierdza zaniechanie jej stosowania z dniem 12 sierpnia 2013 r.**

IV. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 w związku z art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) w związku z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznaje za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów** działanie Daily Finance spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Suwałkach polegające na posługiwaniu się w Umowach Pożyczek zawieranych na okres dłuższy niż 30 dni, spłacanych ratalnie sformułowaniem: „*łączna kwota wszystkich opłat i prowizji*”, co wprowadzało konsumentów w błąd w zakresie kosztów pożyczki i kwoty, którą pożyczkobiorca powinien spłacić z tytułu zawarcia umowy pożyczki, co stanowiło naruszenie art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. z 2007r. Nr 171, poz. 1206), a w konsekwencji naruszało przepis art. 24 ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów; **i stwierdza zaniechanie jej stosowania z dniem 12 sierpnia 2014 r.**

V. Na podstawie art. 26 ust. 1 w związku z art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) w związku z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznaje za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów** działanie Daily Finance spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Suwałkach polegające na stosowaniu postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479(45) Kodeksu postępowania cywilnego (tekst jedn. Dz.U. z 2014 r., poz. 101 ze zm.), poprzez zawarcie w Umowach Pożyczek postanowienia uprawniającego do pobierania od pożyczkobiorcy opłat windykacyjnych w wygórowanej wysokości o treści: *Drugie wezwanie (...) 50 zł Trzecie wezwanie (...) 80 zł* (§ 6 „Umowy pożyczki”), co stanowiło naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **i nakazuje zaniechanie jej stosowania.**

VI. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 w związku z art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) w związku z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznaje za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów** działanie Daily Finance spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Suwałkach polegające na stosowaniu opłaty przygotowawczej, której wysokość nie odpowiada wartości świadczeń realizowanych w ramach tej opłaty, co stanowiło naruszenie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jedn. Dz. U. z 2003 r., Nr 153, poz. 1503 ze zm.), a w konsekwencji naruszało przepis art. 24 ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;
i stwierdza zaniechanie jej stosowania z dniem 12 sierpnia 2013 r.

VII. Na podstawie art. 26 ust. 1 w związku z art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) w związku z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznaje za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów** działanie Daily Finance spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Suwałkach polegające na pobieraniu od pożyczkobiorców opłaty z tytułu zabezpieczenia pożyczki pomimo braku ustanowienia jakiegokolwiek zabezpieczenia tej pożyczki, co stanowi naruszenie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jedn. Dz. U. z 2003 r., Nr 153, poz. 1503 ze zm.), a w konsekwencji narusza przepis art. 24 ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;
i nakazuje zaniechanie jej stosowania.

VIII. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) w związku z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945), **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nakłada na Daily Finance spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Suwałkach, kary pieniężne w wysokości:**

1. 3 747 zł (słownie: trzy tysiące siedemset czterdzieści siedem złotych) z tytułu naruszenia przepisu art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie określonym w punkcie I sentencji decyzji;

2. 1 874 zł (słownie: jeden tysiąc osiemset siedemdziesiąt cztery złote) z tytułu naruszenia przepisu art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie określonym w punkcie II sentencji decyzji;

3. 3 747 zł (słownie: trzy tysiące siedemset czterdzieści siedem złotych) z tytułu naruszenia przepisu art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie określonym w punkcie III sentencji decyzji,

4. 1 874 zł (słownie: jeden tysiąc osiemset siedemdziesiąt cztery złote) z tytułu naruszenia przepisu art. 24 ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie określonym w punkcie IV sentencji decyzji,

5. 2 342 zł (słownie: dwa tysiące trzysta czterdzieści dwa złote) z tytułu naruszenia przepisu art. 24 ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie określonym w punkcie VII sentencji decyzji, płatne do budżetu państwa.

IX. Na podstawie art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 267 ze zm.) w związku z art. 83 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) w związku z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945), **umarza się postępowanie wszczęte z urzędu** przeciwko Daily Finance spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Suwałkach w sprawie stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów polegającej na posługiwaniu się w Umowach Pożyczek zawieranych na okres dłuższy niż 30 dni, spłacanych ratalnie niejasnym sformułowaniem: „*kwota jednorazowej spłaty lub kwota jednej raty*”, co wprowadzało konsumentów w błąd w zakresie zasad spłaty pożyczki (sugerowanie im, że pożyczkę można spłacić jednorazowo – wpłacając kwotę jednej raty), co mogło stanowić naruszenie art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 171, poz. 1206), a w konsekwencji naruszać przepis art. 24 ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

X. Na podstawie art. 77 ust. 1 w związku z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) w związku z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945) oraz na podstawie art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 267 ze zm.) w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów obciąża **Daily Finance spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Suwałkach** kosztami opisanego w punkcie I-VII sentencji decyzji postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów oraz zobowiązuje tego przedsiębiorcę do zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kosztów postępowania w kwocie 23,60 zł (słownie złotych: dwadzieścia trzy 60/100), w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Uzasadnienie

W dniu 21 grudnia 2012 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej także „Prezes Urzędu”), wszczął postępowanie wyjaśniające (znak: DDK-405-67/12/BK) mające na celu wstępne ustalenie czy wybrani przedsiębiorcy niebędący bankami i świadczący konsumentom usługi finansowe dopuścili się, w zakresie pobierania opłat oraz prezentacji kosztów, naruszenia przepisów uzasadniającego wszczęcie postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ust. 2 w zw. z ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm., dalej także „uokik”) lub podjęcie działań przewidzianych w odrębnych ustawach.

W toku prowadzonego postępowania wyjaśniającego Prezes Urzędu wezwał Daily Finance Sp. z o.o. z siedzibą w Suwałkach (dalej także „Spółka”, „Pożyczkodawca”), do

przekazania m.in. wzorców umów o kredyt konsumencki w rozumieniu art. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2001 r. Nr 126, poz. 715 ze zm., dalej także „ukk”), w tym regulaminów, tabel opłat i prowizji oraz innych dokumentów wykorzystywanych przez kredytodawcę w ramach procedury udzielania kredytu konsumenckiego oraz do przedstawienia innych informacji i dokumentów (w tym kopii umów o kredyt konsumencki zawartych z konsumentami) niezbędnych do poczynienia ustaleń w sprawie.

W odpowiedzi na powyższe wystąpienie Prezesa Urzędu oraz kolejne wezwania, Spółka przedstawiła stosowne informacje oraz dokumenty, w tym m.in. wzorce umów związane z udzielaniem pożyczek konsumentom.

W toku tego postępowania Prezes Urzędu przeprowadził analizę wzorców umów oraz formularzy informacyjnych dotyczących kredytu konsumenckiego, jak również zweryfikował treść umów zawartych z konsumentami nadesłanych przez Spółkę. Przeprowadzona analiza pozwoliła Prezesowi Urzędu stwierdzić, że Spółka może stosować praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów. Tym samym, postanowieniem z dnia 21 czerwca 2013 r. Prezes Urzędu wszczął postępowanie w sprawie stosowania przez Spółkę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów polegających na:

1. nieprzekazywaniu konsumentom danych, do przekazania których obliguje ukk, na formularzu informacyjnym, przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki, co mogło stanowić naruszenie art. 14 w zw. z art. 13 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim, a w konsekwencji naruszać art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 uokik;
2. niepodawaniu w umowach o kredyt konsumencki informacji o odsetkach w stosunku dziennym należnych Daily Finance Sp. z o.o. w przypadku odstąpienia przez konsumenta od umowy, co mogło stanowić naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 15 ukk, a w konsekwencji naruszać art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 uokik;
3. stosowaniu we wzorcach umów postanowienia uzależniającego dokonanie wcześniejszej spłaty kredytu konsumenckiego od uprzedniego powiadomienia o takim zamiarze oraz ograniczającego możliwość dokonania takiej spłaty do określonego w umowie terminu spłaty raty, co mogło stanowić naruszenie art. 48 ukk, a w konsekwencji naruszać art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 uokik;
4. posługiwaniu się w *Umowach pożyczek* zawieranych na okres dłuższy niż 30 dni, spłacanych ratalnie niejasnymi sformułowaniami: „kwota jednorazowej spłaty lub kwota jednej raty”, „łączna kwota wszystkich opłat i prowizji”, co wprowadzać mogło konsumentów w błąd w zakresie:
 - zasad spłaty pożyczki (sugerowanie konsumentom, że pożyczkę można spłacić jednorazowo – wpłacając kwotę jednej raty) - skutek posługiwania się pierwszym z ww. sformułowań;
 - kosztów pożyczki i kwoty którą pożyczkobiorca powinien spłacić z tytułu zawarcia umowy pożyczki, co mogło stanowić naruszenie art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 171, poz. 1206, dalej także „upnpr”), a w konsekwencji naruszać przepis art. 24 ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 24 ust. 1 uokik;
5. stosowaniu postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479(45) Kodeksu postępowania cywilnego (tekst jedn. Dz.U. z 2014 r., poz. 101 ze zm.), poprzez zawarcie w *Umowach pożyczek gotówkowych* postanowienia uprawniającego do pobierania od pożyczkobiorcy opłat windykacyjnych w wygórowanej wysokości o treści:

Drugie wezwanie (...) 50 zł Trzecie wezwanie (...) 80 z. (§ 6 „Umowy pożyczki”), co mogło stanowić naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;

6. stosowaniu opłaty przygotowawczej, której wysokość nie odpowiada wartości świadczeń realizowanych w ramach tej opłaty, co mogło stanowić naruszenie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jedn. Dz. U. z 2003 r., Nr 153, poz. 1503 ze zm., dalej także „uznk”), a w konsekwencji naruszać przepis art. 24 ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 24 ust. 1 uokik;
7. pobieraniu od pożyczkobiorców opłaty z tytułu zabezpieczenia pożyczki pomimo braku ustanowienia jakiegokolwiek zabezpieczenia tej pożyczki, co mogło stanowić naruszenie art. 3 ust. 1 uznk, a w konsekwencji naruszać przepis art. 24 ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 24 ust. 1 uokik.

Do akt postępowania w sprawie stosowania przez Spółkę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów włączono dokumentację zgromadzoną w toku postępowania wyjaśniającego, w tym pismo Spółki z dnia 27 lutego 2013 r. zawierające tabelę wskazującą na jaki okres Spółka udziela pożyczek konsumentom.

Zawiadamiając Spółkę o wszczęciu przedmiotowego postępowania Prezes Urzędu poinformował ją o prawie ustosunkowania się do zarzutów postawionych w sentencji postanowienia o wszczęciu postępowania.

Pismem z dnia 11 lipca 2013 r. Spółka przedstawiła swoje stanowisko w sprawie.

1. W zakresie zarzutu sprecyzowanego w pkt. 1 sentencji postanowienia o wszczęciu przedmiotowego postępowania, Spółka wskazała, że w ramach swojej działalności oferuje trzy sposoby zawarcia umowy: 1) z wykorzystaniem sieci Internet, 2) w siedzibie przedstawicieli Spółki, 3) w miejscu zamieszkania klienta. W opinii Spółki, w przypadku pierwszego ze wskazanych sposobów zawarcia umowy, zastosowanie powinien znaleźć art. 15 ust. 1 ukk, który pozwala na przekazanie formularza informacyjnego po zawarciu umowy o kredyt konsumencki. Niezależnie od tych wyjaśnień, Spółka zadeklarowała wdrożenie dodatkowego rozwiązania polegającego na przesyłaniu klientom formularza informacyjnego za pośrednictwem poczty e-mail już na etapie składania wniosku o pożyczkę. Odnosząc się do dwóch pozostałych sposobów zawierania umów, Spółka poinformowała, że formularz informacyjny jest przekazywany konsumentom przed zawarciem umowy.
2. W zakresie zarzutu sprecyzowanego w pkt. 2 sentencji postanowienia o wszczęciu przedmiotowego postępowania, Spółka wyjaśniła, iż w praktyce zrezygnowała z pobierania odsetek od konsumentów odstępujących od umowy. Spółka nadmieniła, że odsetki pobiera jedynie w wyjątkowych przypadkach, gdy kredytobiorca nie zwraca kwoty pożyczki przez bardzo długi okres czasu. Spółka zadeklarowała jednocześnie, że zmodyfikuje tabelę zawartą w umowie pożyczki, w ten sposób by wskazywała kwotowo odsetki w stosunku dziennym dla poszczególnych kwot pożyczek.
3. W zakresie zarzutu sprecyzowanego w pkt. 3 sentencji postanowienia o wszczęciu przedmiotowego postępowania, Spółka stwierdziła, że z kwestionowanego § 4 ust. 1 umowy pożyczki nie wynika, by Spółka uzależniała możliwość wcześniejszej spłaty pożyczki od uprzedniego poinformowania Spółki o takim zamiarze. Niezależnie od tego, Spółka zadeklarowała zmodyfikowanie treści tego postanowienia poprzez usunięcie następującego fragmentu: *„Najpóźniej na 3 dni przed jej dokonaniem zobowiązuje się poinformować Pożyczkodawcę i będzie posiadał dowód poinformowania, w preferowanej formie pisemnej, o zamiarze zwrotu, a spłata zostanie dokonana w terminie wnoszenia rat”*.

4. W zakresie zarzutu sprecyzowanego w pkt. 4 sentencji postanowienia o wszczęciu przedmiotowego postępowania, Spółka wyjaśniła, że stosowana przez nią tabela jest zunifikowana dla wszystkich typów oferowanych przez nią pożyczek, stąd rubryka „Kwota jednorazowej spłaty lub kwota jednej raty” zawiera dwa warianty informacyjne, w zależności od tego czy pożyczka jest spłacana jednorazowo czy w ratach. Niezależnie od tego, Spółka zadeklarowała zmianę treści tabeli zawartej w umowie pożyczki w ten sposób by punkt „Kwota jednorazowej spłaty lub kwota jednej raty” był dostosowany do liczby rat pożyczki.
5. W zakresie zarzutu sprecyzowanego w pkt. 5 sentencji postanowienia o wszczęciu przedmiotowego postępowania, Spółka podkreśliła, że nie pobiera od pożyczkodawców jakichkolwiek opłat z tytułu windykacji należności. Czynności te prowadzi spółka MG Finance Sp. z o.o., która zawiera w tym celu z pożyczkodawcami dodatkową umowę. Zdaniem Spółki, kwestionowane postanowienie ma więc jedynie charakter informacyjny, a jego treść wskazuje wyraźnie na MG Finance Sp. z o.o. Spółka wyjaśniła ponadto, że wysokość pobieranych przez MG Finance Sp. z o.o. opłat została ustalona w oparciu o analizę kosztów obsługi windykacyjnej tego przedsiębiorcy (Spółka przedstawiła jednocześnie stosowne wyliczenie, w którym podała miesięczne koszty na jakie składają się koszt zatrudnienia pracowników działu windykacji, obsługi kancelarii prawnej, obsługi korespondencji, koszty związane z telefonami do dłużników, koszty zatrudnienia firm windykacyjnych, koszty utrzymania biura). Niezależnie od powyższego, Spółka zadeklarowała zmianę treści umowy pożyczki i umowy łączącej Spółkę z MG Finance Sp. z o.o. w ten sposób, że wysokość opłaty za pierwsze wezwanie do zapłaty Spółka ustali na kwotę 5 zł, zaś drugie i trzecie na 18 zł. Jednocześnie Spółka zwiększy odstęp czasowy pomiędzy drugim i trzecim wezwaniem do 21 dni.
6. W zakresie zarzutu sprecyzowanego w pkt. 6 sentencji postanowienia o wszczęciu przedmiotowego postępowania, Spółka wskazała, że wysokość opłaty przygotowawczej uzależniona jest od kosztów czynności związanych z przygotowaniem umowy pożyczki (składają się na nie: koszty weryfikacji klienta pod kątem ryzyka kredytowego, koszty przeprowadzenia dodatkowych czynności sprawdzających wynikających z decyzji o udzieleniu pożyczki, koszty przygotowania umowy pożyczki). Ponadto dodała, że zakres czynności przygotowawczych wykonywanych przez Spółkę jest uzależniony od kwoty pożyczki oraz związanego z nią ryzyka wypłacalności danego klienta. Spółka wyjaśniła jednocześnie, że „opłata przygotowawcza” pełni funkcję prowizji. Niezależnie od tego, Spółka zadeklarowała zastąpienie w umowach pożyczki i innych dokumentach pojęcia „opłata przygotowawcza” pojęciem „prowizja”.
7. W zakresie zarzutu sprecyzowanego w pkt. 7 sentencji postanowienia o wszczęciu przedmiotowego postępowania, Spółka wskazała, że współpracuje z MG Finance Sp. z o.o., z którą klienci Spółki zawierają Umowę Dodatkową stanowiącą integralną część umowy pożyczki. W oparciu o tę umowę oraz wewnętrzną umowę o współpracy pomiędzy Spółką, a MG Finance Sp. z o.o., MG Finance Sp. z o.o. gwarantuje Spółce zwrot kwoty odpowiadającej kwocie zobowiązań konsumenta, wynikających z umowy pożyczki, niezależnie od tego, czy dany konsument faktycznie spłaci pożyczkę uzyskaną od Spółki. MG Finance przejmuje więc na siebie ryzyko niewypłacalności klientów Spółki. Zdaniem Spółki, wskazane przez Prezesa Urzędu w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania czynności są wyłącznie jednym z elementów udzielonego zabezpieczenia.

Pismem z dnia 9 października 2013 r. Prezes Urzędu wezwał Spółkę do przedstawienia dowodów potwierdzających realizację złożonych deklaracji, zaś w odniesieniu do zarzutu z pkt. 7 sentencji decyzji do przekazania zawartej z MG Finance Sp. z o.o. umowy o współpracę.

W odpowiedzi, pismem z dnia 22 października 2013 r. Spółka przedstawiła następujące informacje w odniesieniu do poszczególnych zarzutów:

1. Spółka poinformowała, że z dniem 12 sierpnia 2013 r. wdrożyła rozwiązanie polegające na przesyłaniu klientom formularza informacyjnego za pośrednictwem poczty e-mail już na etapie wniosku o pożyczkę. Jako dowód, Spółka przekazała treść wysyłanej klientom informacji oraz dane pięciu przykładowych klientów, do których wysłała formularze informacyjne.
2. Spółka poinformowała, że od dnia 12 sierpnia 2013 r. stosuje zmodyfikowaną tabelę zawartą w umowie pożyczki, zawierającą kwotowe wskazanie odsetek w stosunku dziennym dla poszczególnych kwot pożyczek. Spółka przekazała jednocześnie sześć przykładowych umów pożyczki, zawierających ww. informacje.
3. Spółka poinformowała, że od dnia 12 sierpnia 2013 r. stosuje umowę pożyczki, ze zmodyfikowanym postanowieniem z § 4 ust. 1. Jako dowód Spółka przekazała sześć przykładowych umów pożyczki.
4. Spółka poinformowała, że od dnia 12 sierpnia 2013 r. stosuje zmodyfikowaną treść tabeli zawartej w umowie pożyczki. W załączeniu Spółka przekazała trzy przykładowe umowy pożyczki dotyczące jednorazowej spłaty oraz trzy przykładowe umowy pożyczki dotyczące spłaty pożyczki w ratach.
5. Spółka poinformowała, że w dniu 12 sierpnia 2013 r. dokonała modyfikacji treści umowy pożyczki wprowadzając kwoty pobierane przez MG Finance Sp. z o.o. z tytułu wezwań do zapłaty w wysokości wskazanej w piśmie z dnia 11 lipca 2013 r. Jednocześnie Spółka przekazała sześć przykładowych umów pożyczki potwierdzających ww. zmiany.
6. Spółka poinformowała, że w dniu 12 sierpnia 2013 r. zmodyfikowała treść umowy pożyczki i pozostałych dokumentów w ten sposób, że pojęcie „opłata przygotowawcza” zastąpiła pojęciem „prowizja”. Jednocześnie Spółka przekazała sześć przykładowych umów pożyczki potwierdzających ww. zmiany.
7. Spółka przekazała umowę o współpracy z MG Finance Sp. z o.o. Spółka przedstawiła jednocześnie pięć przykładowych przelewów, zawierających m.in. kwoty udzielonych przez Spółkę klientom pożyczek, wykonanych przez MG Finance Sp. z o.o. w miejsce pożyczkobiorców Spółki, którzy nie spłacili swoich zobowiązań.

Pismem z dnia 21 listopada 2013 r. Prezes Urzędu wezwał Spółkę do wskazania terminu rozpoczęcia stosowania zarzucanych jej praktyk.

W odpowiedzi, pismem z dnia 3 grudnia 2013 r. Spółka poinformowała, że działania kolejno opisane w postanowieniu o wszczęciu postępowania z dnia 21 czerwca 2013 r. trwały od dat poniżej wskazanych (wyliczenie w odniesieniu do kolejno wskazanych w postanowieniu zarzutów):

1. od dnia 8 grudnia 2010 r.,
2. od dnia 21 października 2010 r.,
3. od dnia 21 października 2010 r.,
4. od dnia 21 października 2010 r.,
5. od dnia 21 października 2010 r.,
6. od dnia 21 października 2010 r.,
7. od dnia 4 października 2010 r.

W załączeniu do pisma z dnia 17 czerwca 2015 r., Spółka przekazała m.in. *Regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną w zakresie udzielania pożyczek osobom fizycznym*, w którym wskazany został okres na jaki Spółka udziela pożyczek.

Prezes Urzędu pismem z dnia 18 sierpnia 2015 r. zawiadomił Spółkę o zakończeniu zbierania materiału dowodowego w niniejszym postępowaniu oraz o możliwości zapoznania się z materiałem zgromadzonym w aktach sprawy. Strona nie skorzystała z przysługującego jej uprawnienia.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił, co następuje:

Daily Finance Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Suwałkach jest przedsiębiorcą zarejestrowanym w Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy, XII Wydział Gospodarczy pod nr KRS 0000350809 i prowadzi działalność gospodarczą m.in. w zakresie leasingu finansowego oraz pozostałych form udzielania kredytów.

Przy zawieraniu umów o kredyt konsumencki z klientami będącymi konsumentami w rozumieniu art. 22(1) k.c., tj. osobami fizycznymi dokonującymi czynności prawnych niezwiązanych bezpośrednio z ich działalnością zawodową lub gospodarczą, Spółka posługuje się wzorcami umów w rozumieniu art. 384 k.c.

Na podstawie przekazanych przez Spółkę w pismach z dnia: 27 lutego 2013 r., 11 lipca 2013 r., 22 października 2013 r., 3 grudnia 2013 r. i 17 czerwca 2015 r. informacji i dokumentów, Prezes Urzędu ustalił, że:

- od dnia 18 grudnia 2011 r. (data wejścia w życie ukk) do dnia 11 sierpnia 2013 r. Spółka, zawierając z konsumentami Umowę Pożyczki z wykorzystaniem sieci Internet, nie przekazywała im danych, do przekazania których obligują przepisy ukk, na formularzu informacyjnym, przed zawarciem takiej umowy. W przypadku umów zawieranych w siedzibie Spółki oraz w miejscu zamieszkania klienta, formularze informacyjne przekazywane były w momencie prezentowania oferty pożyczkowej. W toku prowadzonego postępowania Spółka wyjaśniła, że konsument przed zawarciem umowy pożyczki z wykorzystaniem sieci Internet, uzyskiwał dostęp do formularza informacyjnego on-line w ten sposób, że system wyświetlał na ekranie konsumenta formularz informacyjny zawierający parametry wnioskowanej przez konsumenta pożyczki. Od dnia 12 sierpnia 2013 r. Spółka wdrożyła dodatkowe rozwiązanie polegające na przesyłaniu klientom formularza informacyjnego za pośrednictwem poczty e-mail na etapie składania wniosku o pożyczkę;

- od dnia 18 grudnia 2011 r. (data wejścia w życie ukk) do dnia 11 sierpnia 2013 r. Spółka nie podawała w Umowach Pożyczki informacji wymaganej przez art. 30 ust. 1 pkt 15 ukk tj. informacji o odsetkach w stosunku dziennym należnych jej w przypadku odstąpienia przez konsumenta od umowy. Od dnia 12 sierpnia 2013 r. Spółka zawierając z konsumentami umowy wykorzystuje nowe wzorce umów, w których stosuje zmodyfikowaną tabelę zawierającą kwotowe wskazanie odsetek w stosunku dziennym dla poszczególnych kwot pożyczek;

- od dnia 18 grudnia 2011 r. (data wejścia w życie ukk) do dnia 11 sierpnia 2013 r. Spółka stosowała we wzorcu Umowy Pożyczki postanowienie uzależniające dokonanie wcześniejszej spłaty kredytu konsumenckiego od uprzedniego powiadomienia o takim zamiarze oraz ograniczające możliwość dokonania takiej spłaty do określonego w umowie terminu spłaty raty, o treści: *„Pożyczkobiorca jest uprawniony do zwrotu pożyczki przed terminem wymagalności. Najpóźniej na 3 dni przed jej dokonaniem zobowiązuje się poinformować Pożyczkodawcę i będzie posiadał dowód poinformowania, w preferowanej formie pisemnej, o zamiarze zwrotu, a spłata zostanie dokonana w terminie wnoszenia rat”*. (§ 4 ust. 1). Od

dnia 12 sierpnia 2013 r. Spółka stosuje zmodyfikowaną wersję ww. postanowienia o treści: „Pożyczkobiorca jest uprawniony do zwrotu pożyczki przed terminem wymagalności.”;

- od dnia 21 października 2010 r. do dnia 11 sierpnia 2013 r. Spółka we wzorcach umów, na podstawie których zawierała z konsumentami umowy pożyczki na okres dłuższy niż 30 dni, spłacane ratalnie posługiwała się sformułowaniami, które nie odpowiadały stanowi faktycznemu. Posługiwała się bowiem terminem „łączna kwota wszystkich opłat i prowizji w złotych obliczana na dzień zawarcia umowy”, która to kwota poza „wszystkimi opłatami i prowizjami” uwzględniała również kapitał pożyczki.

<i>Kwota pożyczki w złotych</i>	<i>500,00</i>	<i>Całkowity koszt pożyczki</i>	<i>688,00</i>
<i>Kwota do wypłaty w złotych</i>	<i>500,00</i>	<i>Kwota do spłaty w złotych</i>	<i>1188,00</i>
<i>Okres pożyczki w dniach</i>	<i>360</i>	<i>Rzeczywista roczna stopa oprocentowania</i>	<i>554,355%</i>
<i>Roczna stopa oprocentowania</i>	<i>20%</i>	<i>Roczna stopa oprocentowania dla przeterminowanego zadłużenia</i>	<i>22%</i>
<i>Odsetki do spłaty w złotych</i>	<i>117,77</i>	<i>Łączna kwota wszystkich opłat i prowizji w złotych obliczana na dzień zawarcia umowy</i>	<i>1188,00</i>
<i>Opłata przygotowawcza w złotych</i>	<i>25,00</i>	<i>Kwota jednorazowej spłaty lub kwota jednej raty</i>	<i>99,00</i>
<i>Koszt ustanowienia zabezpieczenia, którego powstanie związane jest z udzieleniem pożyczki</i>	<i>545,23</i>	<i>Liczba rat równej wysokości pożyczki</i>	<i>12</i>

Od dnia 12 sierpnia 2013 r. Spółka zmodyfikowała treść tabeli zamieszczonej we wzorcu umowy, na podstawie którego zawiera z konsumentami umowy pożyczki. Dokonana modyfikacja polega na tym, że w odniesieniu do pożyczek spłacanych jednorazowo Spółka stosuje sformułowanie „Kwota jednorazowej spłaty”, zaś w odniesieniu do pożyczek spłacanych w ratach Spółka stosuje sformułowanie „Kwota jednej raty”. Ponadto, Spółka usunęła pozycję „Łączna kwota wszystkich opłat i prowizji”, a informacja o całkowitym koszcie pożyczki zawarta jest w pozycji „Całkowity koszt pożyczki”. Informacje te prezentowane są w następujący sposób:

<i>Całkowita kwota pożyczki w złotych</i>	<i>500,00</i>	<i>Całkowity koszt pożyczki</i>	<i>310,00</i>
<i>Kwota do wypłaty w złotych</i>	<i>500,00</i>	<i>Całkowita kwota do zapłaty w złotych</i>	<i>810,00</i>
<i>Okres pożyczki w dniach</i>	<i>90</i>	<i>Rzeczywista roczna stopa oprocentowania</i>	<i>2038,246%</i>
<i>Roczna stopa oprocentowania</i>	<i>16%</i>	<i>Roczna stopa oprocentowania dla przeterminowanego zadłużenia</i>	<i>16%</i>
<i>Odsetki do spłaty w złotych</i>	<i>20,85</i>	<i>Odsetki dzienne</i>	<i>0,23</i>
<i>Prowizja w złotych</i>	<i>40,00</i>	<i>Kwota jednej raty</i>	<i>270,00</i>
<i>Koszt ustanowienia zabezpieczenia, którego powstanie związane jest z udzieleniem pożyczki</i>	<i>249,15</i>	<i>Liczba rat równej wysokości pożyczki</i>	<i>3</i>

- od dnia 21 października 2010 r. do dnia 11 sierpnia 2013 r. Spółka stosowała postanowienia wzorców umów uprawniające do pobierania od pożyczkobiorcy opłat windykacyjnych w wygórowanej wysokości o treści:

Drugie wezwanie (...) 50 z. Trzecie wezwanie (...) 80 zł (§ 6 „Umowy pożyczki”), co mogło stanowić naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;

Od dnia 12 sierpnia 2013 r. Spółka stosuje zmodyfikowaną wersję ww. postanowienia o treści: *Pierwsze wezwanie (...) 5,00 PLN. Drugie wezwanie (...) 18,00 PLN. Trzecie wezwanie 18 PLN;*

- od dnia 21 października 2010 r. do dnia 11 sierpnia 2013 r. Spółka stosowała opłatę przygotowawczą, której wysokość nie odpowiadała wartości świadczeń realizowanych w ramach tej opłaty. Z dokonanych przez Prezesa Urzędu ustaleń wynika, że w umowach pożyczek zawieranych na 182 dni na kwotę pożyczki równą 3000 złotych, Spółka zastrzegala tę opłatę w wysokości 150 złotych, w sytuacji gdy np. w umowach pożyczek zawieranych na kwotę pożyczki równą 1000 złotych, przy takim samym okresie spłaty, opłata ta wynosi 50 złotych. Z kolei przy pożyczce na 30 dni w wysokości 300 zł, wysokość opłaty przygotowawczej kształtowała się na poziomie jedynie 15 zł;

- od dnia 12 sierpnia 2013 r. Spółka zastąpiła sformułowanie „opłata przygotowawcza” sformułowaniem „prowizja”. Jak wynika z przedstawionych umów pożyczki z dnia 12 sierpnia 2013 r. Spółka zamiast opłaty przygotowawczej pobiera prowizję.

- od dnia 4 października 2010 r. Spółka pobiera od pożyczkobiorców opłaty z tytułu zabezpieczenia pożyczki pomimo braku ustanowienia jakiegokolwiek zabezpieczenia tej pożyczki. Z dokonanych przez Prezesa Urzędu ustaleń wynika, że Spółka w stosowanych przez siebie Umowach Pożyczek (§ 1 pkt 4) zawiera klauzulę zobowiązującą pożyczkobiorców do uiszczenia opłaty z tytułu zabezpieczenia, której wysokość uzależniona była od kwoty pożyczki. W przypadku pożyczki na kwotę 1000 zł udzielanej na 182 dni opłata ta wynosi 530,84 zł, zaś w przypadku pożyczki na kwotę 3000 zł udzielanej na 182 dni opłata ta wynosi 1592,51 zł.

- Spółka zawiera umowy pożyczek na okres od 15 dni do 12 miesięcy.

Oceniając przedstawiony stan faktyczny Prezes Urzędu zważył, co następuje.

Stosownie do art. 1 ust. 1 uokik, ochrona interesów przedsiębiorców i konsumentów podejmowana w ramach działań Prezesa Urzędu jest prowadzona w interesie publicznym. Naruszenie interesu publicznego stanowi podstawę do rozstrzygnięcia przez Prezesa Urzędu sprawy w oparciu o przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Interes publiczny zostaje naruszony w szczególności wówczas, gdy określonymi działaniami przedsiębiorcy dotknięty jest szerszy krąg uczestników rynku, względnie, gdy wywołują one na rynku niekorzystne zjawiska, powodując zaburzenia w jego prawidłowym funkcjonowaniu (por. wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 24 października 1991 r., sygn. akt XVII Amr 8/90). W ocenie Prezesa Urzędu, rozpatrywana sprawa ma charakter publiczny, gdyż wiąże się z ochroną praw potencjalnie nieograniczonej liczby konsumentów, którzy mogli być narażeni na negatywne skutki praktyk stosowanych przez Spółkę. Interes publiczny przejawia się także w postaci zbiorowego interesu konsumentów. Z uwagi na to, że w niniejszej sprawie ma miejsce naruszenie przez Pożyczkodawcę interesu publicznego, możliwe jest poddanie kwestionowanych działań Spółki ocenie w świetle przepisów ustawy o ochronie konkurencji

i konsumentów, pod kątem stosowania przez Spółkę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Ocena działań Spółki w aspekcie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów

Zgodnie z art. 24 ust. 1 uokik, *zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów*. Natomiast art. 24 ust. 2 uokik stanowi między innymi, że *przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy*. Zbiorowe interesy konsumentów podlegają zatem ochronie przed wymierzonymi w nie naruszeniami, polegającymi na sprzecznych z prawem działaniach przedsiębiorców.

W związku z powyższym, dla uznania działania przedsiębiorcy za niezgodne z zawartym w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów zakazem stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów należy wykazać, że spełnione zostały kumulatywnie trzy następujące przesłanki:

1. kwestionowane działanie jest działaniem przedsiębiorcy,
2. działanie to godzi w zbiorowy interes konsumentów,
3. działanie to jest bezprawne.

Status przedsiębiorcy

Zgodnie z art. 4 pkt 1 uokik, pod pojęciem przedsiębiorcy należy rozumieć m.in. przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 672 ze zm.), tj. osobę fizyczną, osobę prawną i jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – wykonującą we własnym imieniu działalność gospodarczą (art. 4 ust. 1 ww. ustawy). Działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły (art. 2 ww. ustawy).

Daily Finance Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Suwałkach jest spółką prawa handlowego wpisaną do Krajowego Rejestru Sądowego – Rejestru Przedsiębiorców pod numerem KRS 0000350809, prowadzącą we własnym imieniu działalność gospodarczą. Nie ulega zatem wątpliwości, że posiada status przedsiębiorcy w rozumieniu powoływanego powyżej art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Tym samym, Spółka przy wykonywaniu działalności gospodarczej podlega rygorom określonym w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów i jej działania mogą podlegać ocenie w aspekcie naruszenia zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Bezprawność działań

Bezprawność tradycyjnie ujmowana jest jako sprzeczność z obowiązującym porządkiem prawnym. Bezprawność jest kategorią obiektywną. Rozważenia przy ocenie bezprawności wymaga kwestia, czy zachowanie przedsiębiorcy było zgodne, czy też niezgodne z obowiązującymi zasadami porządku prawnego. Źródłem tych zasad są normy

prawa powszechnie obowiązującego, a także nakazy i zakazy wynikające z zasad współzycia społecznego i dobrych obyczajów.¹

Przesłanka bezprawności zostanie omówiona szczegółowo przy każdym zarzucie.

Rozstrzygnięcie w pkt. I sentencji decyzji

Bezprawność praktyki opisanej w pkt. I sentencji decyzji Prezes Urzędu wywodzi z naruszenia art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 uokik.

Zgodnie z art. 14 ukk, kredytodawca lub pośrednik kredytowy przekazuje konsumentowi dane, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2, na formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego, którego wzór określa załącznik nr 1 do ustawy. Przepis art. 13 ust. 1 ukk zawiera natomiast katalog informacji, które kredytodawca lub pośrednik kredytowy jest zobowiązany podać konsumentowi na trwałym nośniku przed zawarciem umowy.

W toku postępowania Spółka przedstawiła stanowisko (pismo z dnia 11 lipca 2013 r.), zgodnie z którym, do zawieranych przez nią umów pożyczek z wykorzystaniem sieci Internet, powinien znaleźć zastosowanie art. 15 ust. 1 ukk, zgodnie z którym w przypadku umowy o kredyt konsumencki zawieranej na wniosek konsumenta na odległość, jeżeli środek porozumiewania się na odległość nie pozwala na przekazanie danych zgodnie z art. 13 ust. 1 i 2, kredytodawca lub pośrednik kredytowy przekazuje konsumentowi te dane niezwłocznie po zawarciu umowy o kredyt konsumencki na formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego. Spółka podniosła, że zawierając umowy przez Internet, nie jest możliwe przekazanie informacji, o których mowa w art. 13 ukk na trwałym nośniku. Spółka podkreśliła również, że wykonuje ponadto, obowiązki w zakresie świadczenia asysty przedkontraktowej, poprzez udostępnienie konsumentowi formularza informacyjnego *on-line* na etapie składania przez niego wniosku o pożyczkę.

W opinii Prezesa Urzędu ww. stanowisko Spółki nie zasługuje na uwzględnienie. Spółka zawierając umowy za pośrednictwem sieci Internet ma bowiem możliwość przekazywania konsumentom formularza informacyjnego, o którym mowa w art. 14 ukk na trwałym nośniku informacji przed zawarciem umowy (np. w formie dokumentu przesłanego drogą mailową). Możliwość tę potwierdziła w toku postępowania sama Spółka, która z dniem 12 sierpnia 2013 r. wprowadziła rozwiązanie polegające na przesyłaniu klientom formularza informacyjnego za pośrednictwem poczty e-mail na etapie składania przez konsumenta wniosku o pożyczkę. Z powyższych względów nie znajdzie w tym przypadku zastosowania wskazany przez Spółkę przepis art. 15 ust. 1 ukk.

Nie może być również traktowane jako spełnienie przedmiotowego obowiązku, wskazana przez Spółkę asysta przedkontraktowa, w trakcie której konsument ma dostęp do formularza informacyjnego *on-line* na stronie internetowej Spółki. Taka prezentacja formularza informacyjnego nie jest bowiem przekazaniem formularza konsumentowi na trwałym nośniku w rozumieniu art. 5 pkt 17 ukk.

Mając powyższe na uwadze, za bezprawną należało uznać praktykę Spółki polegającą na nieprzekazywaniu konsumentom przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki danych na formularzu informacyjnym, do przekazania których obliguje ukk.

Rozstrzygnięcie w pkt. II sentencji decyzji

Bezprawność praktyki opisanej w pkt. II sentencji decyzji Prezes Urzędu wywodzi z naruszenia art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 uokik.

¹ Tak SOKiK w orzeczeniu z dnia 13 listopada 2007 r., XVII AmA 45/07, niepubl.

W niniejszym przypadku bezprawność działań Spółki wynika z naruszenia art. 30 ust. 1 pkt 15 ukk. Przepis ten stanowi, że „umowa o kredyt konsumencki powinna określać termin, sposób i skutki odstąpienia konsumenta od umowy, obowiązek zwrotu przez konsumenta udostępnionego przez kredytodawcę kredytu oraz odsetek zgodnie z rozdziałem 5, a także kwotę odsetek należnych w stosunku dziennym”.

Niewątpliwie ww. przepis nakłada na kredytodawcę szereg obowiązków informacyjnych wobec konsumenta, które odnoszą się do przyznanego konsumentowi prawa odstąpienia od umowy bez podania przyczyny, w terminie 14 dni od dnia zawarcia umowy. Prezes Urzędu podziela stanowisko SOKiK wyrażone w wyroku z dnia 13 czerwca 2005 r. sygn. akt XVII Ama 30/04, odnoszące się wprawdzie do poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 100, poz. 1081 ze zm.), ale zachowujące aktualność także w obowiązującym stanie prawnym, zgodnie z którym *skoro ustawodawca wyraźnie określił zakres niezbędnych danych zawartych w umowie kredytu konsumenckiego, to oczywistym jego celem było zagwarantowanie konsumentowi wiedzy w tym zakresie jako niezbędnej dla ochrony jego praw i interesów. Bez znaczenia jest przy tym, czy konsument z informacji tych uczyni użytek czy nie.*

Jak ustalono, zawarte z konsumentami umowy pożyczek nie wskazywały kwoty odsetek w stosunku dziennym należnych Spółce w przypadku odstąpienia przez konsumenta od umowy. W ocenie Prezesa Urzędu zaniechanie tego obowiązku informacyjnego pozbawiało konsumenta możliwości bezpośredniego ustalenia, jaką kwotę odsetek za każdy dzień korzystania z pożyczki powinien zwrócić w przypadku odstąpienia od zawartej ze Spółką umowy. Nie zasługuje na uwzględnienie argument Spółki, zgodnie z którym Spółka nalicza odsetki tylko w wyjątkowych przypadkach, w których klient pomimo odstąpienia od umowy pożyczki, nie zwraca kwoty pożyczki przez długi okres czasu. Praktyka Spółki w przedmiotowym zakresie nie ma znaczenia dla sprawy. Istotne jest to, że Spółka w każdym czasie mogła skorzystać z uprawnienia do naliczenia odsetek za okres faktycznego korzystania z kredytu przez konsumenta. Zarówno *ratio legis* jak i literalna wykładnia art. 30 ust. 1 pkt 15 ukk wskazują bowiem, że wolą ustawodawcy było umożliwienie kredytobiorcy łatwego i bezpośredniego dostępu do informacji o wysokości odsetek do zapłaty których będzie on zobowiązany w sytuacji odstąpienia od umowy kredytowej. Spółka dopuszczała zaś przypadki, w których konsument pozbawiony był przedmiotowej informacji.

Wobec stwierdzonych uchybień Prezes Urzędu uznał, że w tym zakresie Spółka nie wykonała obowiązków wynikających z art. 30 ust. 1 pkt 15 ukk, a tym samym naruszyła nakaz zawarty w tym przepisie.

Rozstrzygnięcie w pkt. III sentencji decyzji

Bezprawność praktyki opisanej w pkt. III sentencji decyzji Prezes Urzędu wywodzi z naruszenia art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 uokik.

Zgodnie z art. 48 ust. 1 ukk konsument ma prawo w każdym czasie do spłaty całości lub części kredytu przed terminem określonym w umowie. Zgodnie zaś z ust. 2 powołanego artykułu kredytodawca nie może uzależnić wcześniejszej spłaty kredytu od jego poinformowania przez konsumenta.

Prezes Urzędu ustalił, że Spółka w stosowanym przez siebie wzorcu Umowy Pożyczki zamieszczała postanowienie o treści: *„Pożyczkobiorca jest uprawniony do zwrotu pożyczki przed terminem wymagalności. Najpóźniej na 3 dni przed jej dokonaniem zobowiązuje się poinformować Pożyczkodawcę i będzie posiadał dowód poinformowania, w preferowanej formie pisemnej, o zamiarze zwrotu, a spłata zostanie dokonana w terminie wnoszenia rat.”* (§ 4 ust. 1).

W ocenie Prezesa Urzędu klauzula ta, wbrew dyspozycji art. 48 ust. 1 ukk, uzależniała dokonanie wcześniejszej spłaty kredytu konsumenckiego od uprzedniego powiadomienia Spółki o takim zamiarze oraz ograniczała możliwość dokonania takiej spłaty do określonego w umowie terminu spłaty raty.

Nie zasługuje na uwzględnienie podniesiony przez Spółkę argument, iż fragment ww. postanowienia, który nakłada na konsumenta obowiązek informowania Spółki o zamiarze wcześniejszego zwrotu kwoty pożyczki, ma jedynie charakter techniczny i nie wynika z niego uzależnienie możliwości wcześniejszej spłaty od uprzedniego poinformowania przez konsumenta o tym zamiarze Spółki. W ocenie Prezesa Urzędu, interpretacja przedmiotowego postanowienia uwzględniająca jego pełne brzmienie, prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż nałożony na konsumenta w zdaniu drugim postanowienia obowiązek informowania związany jest z wynikającym ze zdania pierwszego postanowienia uprawnieniem do wcześniejszej spłaty pożyczki.

Wobec powyższego, zdaniem Prezesa Urzędu, opisanie działanie przedsiębiorcy narusza art. 48 ust. 1 ukk.

Rozstrzygnięcie w pkt. IV sentencji decyzji

Bezprawność praktyki opisaney w pkt. IV sentencji decyzji Prezes Urzędu wywodzi z naruszenia art. 24 ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 24 ust. 1 uokik.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 upnpr praktyka rynkowa stosowana przez przedsiębiorców wobec konsumentów jest nieuczciwa, jeżeli jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i w istotny sposób zniekształca lub może zniekształcić zachowanie rynkowe przeciętnego konsumenta przed zawarciem umowy dotyczącej produktu, w trakcie jej zawierania lub po jej zawarciu. Zgodnie zaś z art. 5 ust. 1 upnpr praktykę rynkową uznaje się za działanie wprowadzające w błąd, jeżeli działanie to w jakikolwiek sposób powoduje lub może powodować podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej umowy, której inaczej by nie podjął.

Przepisy ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym posługują się pojęciem przeciętnego konsumenta, w odniesieniu do którego powinna być dokonana ocena każdej praktyki rynkowej. Art. 2 pkt 8 ustawy za przeciętnego uznaje konsumenta, który jest dostatecznie dobrze poinformowany, uważny i ostrożny. Wymaga zarazem dokonania oceny tych cech z uwzględnieniem czynników społecznych, kulturowych, językowych i przynależności danego konsumenta do szczególnej grupy konsumentów, przez którą rozumie się dającą się jednoznacznie zidentyfikować grupę konsumentów, szczególnie podatną na oddziaływanie praktyki rynkowej lub na produkt, którego praktyka rynkowa dotyczy, ze względu na szczególne cechy, takie jak wiek, niepełnosprawność fizyczna lub umysłowa.

Adresatem działań Pożyczkodawcy, polegających na udzielaniu kredytów gotówkowych, jest ogół konsumentów. Charakter oferowanej usługi finansowej nie wskazuje na to, by Pożyczkodawca kierował swoją ofertę do szczególnej grupy konsumentów, która mogłaby zostać wyodrębniona na podstawie określonej i wspólnej im cechy. W związku z powyższym, w niniejszej sprawie za przeciętnego uznano konsumenta dostatecznie dobrze poinformowanego, uważnego i ostrożnego przy uwzględnieniu czynników społecznych, kulturowych i językowych charakterystycznych dla polskiego konsumenta.

Należy przy tym podkreślić, że wskazanie na takie cechy jak dostateczne poinformowanie, uwaga i ostrożność określa pewien zespół cech mentalnych konsumenta (jego przeciętność) znajdujących wyraz w tym, że z jednej strony możemy wymagać od niego pewnego stopnia wiedzy i orientacji w rzeczywistości, a z drugiej - nie możemy uznać, że jego wiedza jest kompletna i profesjonalna i że konsument nie ma prawa pewnych rzeczy nie

wiedzieć. Przeciętny konsument nie posiada bowiem wiedzy specjalistycznej w danej dziedzinie. Taki konsument nie jest naiwny, ale nie potrafi też ocenić sytuacji tak jak profesjonalista. Przeciętny konsument ma prawo zakładać, że przedsiębiorca przekazuje mu informacje w sposób dostatecznie jasny, jednoznaczny i niewprowadzający w błąd.

W przedmiotowej sprawie przyjęć należy, że oferta handlowa Pożyczkodawcy, kierowana jest do niedookreślonej grupy osób fizycznych, konsumentów, którzy zawierają umowę w celu bezpośrednio niezwiązanym z działalnością gospodarczą.

Przeciętny konsument - zdaniem Prezesa Urzędu – nie posiada pogłębionej wiedzy i umiejętności matematycznych pozwalających na weryfikację prawidłowości obliczeń przedstawianych przez kredytodawcę i w konsekwencji opiera się na informacjach przekazywanych przez kredytodawcę. Stąd też należy przyjąć, że przeciętny konsument uznawał podawane przez Przedsiębiorcę informacje za prawdziwe i nie poddawał ich w wątpliwość po analizie umowy. Taki profil konsumenta należało zastosować do oceny praktyk stosowanych przez Spółkę

Zdaniem Prezesa Urzędu, przeciętny konsument spotykając się z ofertą Spółki mógł podjąć decyzję dotyczącą umowy, której inaczej by nie podjął, a więc powziąć zamiar skorzystania z oferty przedsiębiorcy lub nawet zawrzeć z nim umowę.

Wprowadzające w błąd działanie, o którym mowa w przepisie art. 5 ust. 1 upnpr, przejawiało się w posługiwaniu się przez Spółkę nieodpowiednim nazewnictwem, które nie oddawało stanu faktycznego sprawy. W związku bowiem z informacją o „łącznej kwocie wszystkich opłat i prowizji” uwzględniającej kapitał, nie było jasne, które z tych pozycji miały w zamierzeniu odpowiadać informacjom wymaganym przez ukk, ani jaki tak naprawdę jest koszt pożyczki i kwota którą konsument powinien spłacić.

Tak jak wykazano powyżej rozwiązanie takie wprowadzało po stronie konsumentów istotne wątpliwości, co do kosztów pożyczki i kwoty którą pożyczkobiorca powinien spłacić z tytułu zawarcia umowy pożyczki.

Dobre obyczaje pozostają klauzulą generalną, która podlega konkretyzacji na okoliczność danego stanu faktycznego. Jak zauważył SOKiK w wyroku z dnia 23 lutego 2006 r., sygn. akt. XVII Ama 118/04: „za sprzeczne z dobrymi obyczajami można uznać działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołaniu błędnego przekonania u konsumenta, a także wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności”.

W ocenie Prezesa Urzędu dobre obyczaje zostały zatem naruszone przez Spółkę w związku z przekazaniem konsumentowi informacji w sposób nierzetelny i wprowadzający w błąd. Spółka, jako profesjonalista, powinna dążyć do formułowania umów w sposób precyzyjny, tak by konsument mógł na ich podstawie poprawnie określić swoje uprawnienia i obowiązki.

Zniekształcenie zachowania rynkowego przeciętnego konsumenta polega na podjęciu lub możliwości podjęcia określonej decyzji dotyczącej umowy, w sytuacji, gdy wobec innego (uczciwego) zachowania (praktyki rynkowej) przedsiębiorcy, konsument podjąłby lub mógłby podjąć decyzję odmienną. Do istotnego zniekształcenia zachowania rynkowego przeciętnego konsumenta mogło dojść w trakcie zawierania umowy, jak również po jej zawarciu. Pod wpływem lektury postanowień umowy (dokonywanej w trakcie jej zawierania), konsument – bez dokonywania szczegółowej analizy pozostałych postanowień umownych – mógł być przekonany, że kwota którą jest zobowiązany spłacić to suma wartości wskazanych w rubryce „kwota pożyczki w złotych” i w rubryce „łączna kwota wszystkich opłat i prowizji w złotych obliczana na dzień zawarcia umowy”. Taka praktyka powodowała, że konsument nie był w stanie porównać ofert pod kątem ich atrakcyjności. Co więcej, na podstawie tak przedstawionych informacji, przy wyborze oferty mógł podjąć ekonomicznie niekorzystną dla

siebie decyzję. Tym samym, działanie przedsiębiorcy wprowadzało konsumentów w błąd co do oferty jaką do nich kierował.

Informacja o kosztach pożyczki ma istotne znaczenie dla konsumenta, gdyż musi on mieć świadomość jaką kwotę powinien on zwrócić przedsiębiorcy i na jakich zasadach powinno się to odbyć. Bez jasnej informacji, konsument może w sposób nieprawidłowy wykonać swoje obowiązki względem przedsiębiorcy i ponieść uszczerbek ekonomiczny. Biorąc pod uwagę powyższe należy stwierdzić, że na skutek działań Spółki konsument mógł podjąć decyzję o zawarciu umowy na innych warunkach niż pierwotnie zamierzał oraz nieprawidłowo realizować umowę, którą zawarł ze Spółką. Konsument mógłby nie podjąć decyzji o zawarciu umowy, gdyby znał rzeczywiste zasady naliczania kosztów kredytów.

Zachowanie Spółki godzi w ekonomiczne interesy konsumenta, gdyż naraża go na zawarcie umowy na innych warunkach niż zamierza, wskutek czego może on ponieść wyższe koszty związane z kredytem, a także naraża go na sankcje związane z nieprawidłową realizacją umowy.

W związku z powyższym, należy stwierdzić, że przedmiotowe działanie przedsiębiorcy stanowiło nieuczciwą praktykę rynkową w rozumieniu art. 5 ust. 1 w zw. z art. 4 ust. 1 upnr.

Rozstrzygnięcie w pkt. V sentencji decyzji

Bezprawność praktyki opisanej w pkt. V sentencji decyzji Prezes Urzędu wywodzi z naruszenia art. 24 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 24 ust. 1 uokik.

W myśl art. 24 ust. 2 pkt 1 uokik przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479(45) ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego.

Uchwałą z dnia 13 lipca 2006 r., sygn. III SZP 3/2006 Sąd Najwyższy uznał, że praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest (...) *stosowanie identycznej klauzuli, jak klauzula wpisana do rejestru niedozwolonych postanowień umownych (...). Praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów obejmuje również przypadki wprowadzenia jedynie zmian kosmetycznych polegających na przedstawieniu szyku wyrazów lub zastąpieniu jednych wyrazów innymi, jeżeli tylko wykładnia postanowienia pozwoli stwierdzić, że jego treść mieści się w hipotezie zakazanej klauzuli. Stosowanie klauzuli o zbliżonej treści do klauzuli wpisanej do rejestru, która wywołuje takie same skutki, godzi przecież tak samo w interesy konsumentów, jak stosowanie klauzuli identycznej co wpisana do rejestru.*

Nie jest zatem konieczna dokładna literalna identyczność klauzuli wpisanej do rejestru i klauzuli z nią porównywanej, stąd niedozwolone będą także takie postanowienia umów, które mieszczą się w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru, której treść zostanie ustalona w oparciu o dokonaną jej wykładnię.

Mając na uwadze powyższe rozważania Prezes Urzędu zakwestionował stosowane przez Spółkę w Umowie Pożyczki postanowienie o treści (§ 6):

Drugie wezwanie (...) 50 zł. Trzecie wezwanie (...) 80 zł.

W ocenie Prezesa Urzędu, kwestionowane postanowienie mieści się w hipotezie klauzul zamieszczonych pod nr. 3852 oraz 4090, których brzmienie jest następujące (kolejno

wskazane): "Opłata za sporządzenie i wysłanie lub doręczenie wezwania do zapłaty raty (rat) kredytu lub odsetek - od każdego wezwania - 20 zł", "Opłata za wezwanie do zapłaty i wypowiedzenie umowy (pożyczkobiorca) - 20 zł".

W uzasadnieniu do wyroku Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 4 lipca 2012 r. (sygn. akt XVII AmC 5205/11; klauzula 3852) Sąd zwrócił uwagę na brak proporcjonalnego rozłożenia praw i obowiązków pomiędzy stronami umowy, gdyż klient nie ma możliwości domagania się od kredytodawcy podobnego świadczenia w sytuacji, gdy to on będzie kierował korespondencją dotyczącą wadliwej obsługi przez przedsiębiorcę umowy kredytu. Sąd wskazał również, że nie została przez kredytodawcę wyjaśniona kalkulacja kwoty określonej w kwestionowanej klauzuli. Z kolei uzasadniając abuzywność klauzuli wpisanej do rejestru pod pozycją 4090 w wyroku z dnia 8 grudnia 2011 r. Sąd wskazał, że nie kwestionuje konkretnej wysokości pobieranej opłaty, a określenie jej w sposób arbitralny ryczałtowo bez wskazania co ma wpływ na określoną w kwestionowanej klauzuli wysokość opłaty. (...) Zważyć należy, iż wysokość kosztów rzeczywiście poniesionych przez pozwaną może odbiegać od uzyskanych na skutek stosowania zakwestionowanej klauzuli". Zdaniem Sądu, niedopuszczalna jest sytuacja, w której okoliczność taka generowałaby (choćbyby minimalne) źródło dochodów kredytodawcy kosztem konsumentów.

W przedmiotowej sprawie Spółka w analogiczny sposób zastrzegła sobie możliwość pobierania opłat upominawczych za wysłanie monitów w wygórowanej wysokości. Opłata za monit windykacyjny powinna odpowiadać kosztom rzeczywiście poniesionym przez przedsiębiorcę, który nie powinien bezzasadnie obciążać nimi konsumentów w nadmiernej wysokości. Jednocześnie przez wysokość tych kosztów należy rozumieć jedynie koszt korespondencji przesyłanej pocztą tradycyjną czy koszt monitu telefoniczny, tj.: opłatę za pojedynczą przesyłkę (listową lub poleconą) jaką faktycznie ponosi przedsiębiorca wobec operatora pocztowego, z którym wiąże go umowa o świadczenie usług pocztowych czy opłatę za uśredniony czas połączenia z konsumentem (tj. czas niezbędny do przekazania informacji o zaległości w spłacie zadłużenia) według taryfy przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, z którym przedsiębiorca ma zawartą umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. W kwestii pozostałych kosztów jakie przedsiębiorca ponosi w związku z przygotowaniem i „obsługą” procesu upominania konsumenta, koszty te należy zaliczyć do tzw. kosztów ogólnego zarządu (kosztów związanych z prowadzeniem przedsiębiorstwa bądź z wykonywaniem działalności gospodarczej). Są to koszty pośrednie, związane z utrzymywaniem i funkcjonowaniem komórek organizacyjnych przedsiębiorstwa, stanowisk pracy, mediów oraz materiałów biurowych (m. in. opłaty czynszowe, opłaty za energię, wynagrodzenie pracowników, amortyzacja sprzętu biurowego, koszt zużytego papieru i innych materiałów biurowych). Przedsiębiorca (a co za tym idzie również konsument) nie ma możliwości dokładnego wyliczenia jaka część kosztów ogólnego zarządu (proporcjonalna do wszystkich innych ponoszonych kosztów) powinna być przypisana do jednostkowego kosztu poniesionego w związku z upomnieniem konsumenta.

Dodatkowo, wysokość opłaty jest uzależniona od tego czy jest to drugie czy trzecie wezwanie, podczas, gdy koszty tych czynności są takie same. Nie można uznać za uzasadnione ustalanie przez przedsiębiorców opłat windykacyjnych w wysokości, która - poza zwrotem kosztów podjętych czynności – przewiduje dodatkowy zysk dla przedsiębiorcy.

Mając powyższe na względzie należy stwierdzić, że Spółka stosuje postanowienia wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479(45) kodeksu postępowania cywilnego.

Taki sposób działania przedsiębiorcy pozostaje w sprzeczności z dobrymi obyczajami, jak bowiem stwierdził Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku

z dnia 10 czerwca 2014 r. (sygn. akt XVII AmC 12347/12), postanowienia zastrzegające możliwość podejmowania czynności windykacyjnych i obciążania ich kosztami konsumenta „pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami, albowiem w sposób nierównomierny rozkładają ryzyko transakcyjne pomiędzy stronami kontraktu przenosząc wyłącznie na konsumenta dodatkowe – obok oprocentowania i prowizji – koszty czynności windykacyjnych (...). Ponadto przedmiotowe postanowienia w sposób rażący naruszają interesy konsumentów, w szczególności te ekonomiczne związane z obowiązkiem uiszczenia znacznych i dodatkowych kosztów, które mogą prowadzić do zwiększenia istniejącego zadłużenia (...)”.

W ocenie Prezesa Urzędu nie zasługiwały na uwzględnienie wyjaśnienia Spółki, zgodnie z którymi Spółka nie pobiera od konsumentów jakichkolwiek opłat z tytułu windykacji należności, a wszelkie tego typu należności pobierane są przez MG Finance Sp. z o.o., która zawiera z pożyczkobiorcami Spółki Umowę Dodatkową oraz, że w związku z tym ww. postanowienie ma charakter wyłącznie informacyjny. Należy podkreślić, że zamieszczenie przez Spółkę przedmiotowego postanowienia we wzorcu umowy pożyczki sprawia, iż staje się ono dla drugiej strony umowy (konsumenta) źródłem praw i obowiązków. Z postanowienia tego jednoznacznie wynika obowiązek konsumenta do zapłaty określonych sum pieniężnych w sytuacjach w nim wskazanych. Fakt, iż należność ma być uregulowana na rzecz innego niż Spółka podmiotu nie ma dla ważności tego postanowienia żadnego znaczenia. Nie ulega więc wątpliwości, że Spółka stosuje ww. postanowienie w obrocie z konsumentami.

W konsekwencji należy uznać, że Spółka dopuściła się stosowania praktyki, o której mowa w art. 24 ust. 2 pkt 1 uokik.

Rozstrzygnięcie w pkt. VI sentencji decyzji

Bezprawność praktyki opisanej w pkt. VI sentencji decyzji Prezes Urzędu wywodzi z naruszenia art. 24 ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 24 ust. 1 uokik.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, zakazane jest działanie sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami, jeżeli zagraża lub narusza interes innego przedsiębiorcy lub klienta.

Powyższy przepis stanowi klauzulę generalną, niemniej jednak w doktrynie i orzecznictwie akceptowany jest pogląd, iż art. 3 ust. 1 uznk może stanowić samodzielną podstawę do uznania praktyki za czyn nieuczciwej konkurencji, pomimo iż nie można go odnieść do któregośkolwiek ze stypizowanych czynów wyraźnie zakazanych, wymienionych w rozdziale II ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.²

Pojęcie dobrych obyczajów nie jest w prawie zdefiniowane, ale podobnie jak zasady współżycia społecznego, jest przedmiotem wielu orzeczeń sądowych oraz opracowań doktryny.

Wskazuje się w nich, że dobre obyczaje to uczciwe zasady postępowania i ustalone zwyczaje w ujęciu etyczno-moralnym, a na ich treść składają się elementy etyczne i socjologiczne kształtowane przez oceny moralne i społeczne, stanowiące uzupełnienie porządku prawnego. W zakresie określenia istoty poszanowania dobrych obyczajów orzecznictwo odwołuje się m.in. do istoty dobrego obyczaju jako szeroko rozumianego szacunku dla drugiego człowieka. Przy takim założeniu sprzeczne z dobrym obyczajem jest

² Wyrok Sadu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 31 lipca 1995, I ACr 308/95 – „Jeżeli określone działanie nie mieści się w katalogu czynów wyraźnie zakazanych przez ustawę, należy na podstawie przewidzianej w art. 3 ustawy klauzuli generalnej, jako uniwersalnego zakazu nieuczciwej konkurencji, ocenić charakter tego działania z uwzględnieniem przesłanek zawartych w tym przepisie”.

np. nierzetelne udzielanie informacji konsumentom, wykorzystanie ich niewiedzy czy braku doświadczenia życiowego.³

Z uwagi na to, iż normy postępowania będące „dobrymi obyczajami” mają z reguły charakter moralny i zwyczajowy, nie da się określić zamkniętego ich katalogu. Dopiero w konkretnej sytuacji możliwe jest przypisanie im określonej treści poprzez ocenę konkretnego postępowania z punktu widzenia ukształtowanej, uczciwej postawy przedsiębiorców - przyjmując za miernik uczciwości ocenę zorientowaną na zapewnienie niezakłóconego funkcjonowania konkurencji przez rzetelne i niezafałszowane współzawodnictwo pod względem jakości, ceny i innych pożądaných przez klientów cech oferowanych towarów i usług oraz poszanowanie pozycji konsumentów. Przepis art. 3 ust. 1 uznk odsyła również do przesłanki zagrożenia lub naruszenia interesu innego przedsiębiorcy lub klienta. Pod pojęciem „klienta” należy również rozumieć konsumenta w rozumieniu ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.⁴

Interesy konsumenta należy rozpatrywać przede wszystkim w wymiarze ekonomicznym, to znaczy, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej przedsiębiorca powinien dążyć do tego, aby interes ekonomiczny konsumenta nie doznał nieusprawiedliwionego uszczerbku na skutek nierzetelnych działań przedsiębiorcy. W celu dokonania oceny, czy dana praktyka narusza dobre obyczaje konieczne jest określenie skutków, jakie z niej płyną.

Prezes Urzędu ustalił, że Spółka stosuje opłatę przygotowawczą w wysokościach różniących się w zależności od kwoty kredytu. Opłata przygotowawcza – jak sama nazwa wskazuje – pobierana jest w celu zrekompensowania kosztów czynności związanych z przygotowaniem do zawarcia umowy. Co do zasady, koszty takich przygotowań są takie same, bowiem czynności wykonywane przez pożyczkodawcę w związku z zawarciem umowy przebiegają według ustandaryzowanego schematu. Jednocześnie, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstawy do twierdzenia, że Spółka w przypadku pożyczek o różnych wysokościach podejmuje działania, które uzasadniałyby naliczanie opłaty przygotowawczej w różnych wysokościach. W odniesieniu do powyższego należy stwierdzić, że ponoszenie przez przedsiębiorcę wysokich kosztów związanych z przyjętym przez niego systemem funkcjonowania nie powinno skutkować nadmiernym obciążaniem konsumentów kosztami.

W ocenie Prezesa Urzędu opłata przygotowawcza w wysokości zależnej od wysokości pożyczki nie odzwierciedla rzeczywistych kosztów przygotowania umowy, gdyż przedsiębiorca posługuje się gotowym wzorcem, do którego wpisuje jedynie dane konsumenta, kwotę kredytu itd. Spółka nie wykazała, aby proces oceny ryzyka kredytowego przebiegał w odmienny sposób w zależności od wysokości kwoty pożyczki. Stąd też uzależnianie wysokości opłaty przygotowawczej od kwoty pożyczki powoduje, że nie odzwierciedla ona kosztów faktycznie ponoszonych przez przedsiębiorcę w związku z przygotowaniem umowy. W tym zakresie jest to działanie sprzeczne z dobrymi obyczajami, które godzi w interesy konsumentów – klientów Spółki.

Nie zasługują na uwzględnienie złożone przez Spółkę wyjaśnienia (pismo z dnia 11 lipca 2013 r.), zgodnie z którymi wysokość opłaty przygotowawczej uzależniona jest od kosztów czynności przygotowawczych, których zakres jest z kolei uzależniony są od kwoty pożyczki i ryzyka wypłacalności danego klienta. Spółka podniosła, że na ww. czynności przygotowawcze składają się: uzyskanie informacji o zobowiązaniach gospodarczych pożyczkobiorcy oraz telefoniczna, mailowa i pisemna weryfikacja informacji dotyczących

³ Wyrok Sadu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 marca 2005 r., sygn. akt VI ACa 774/2004

⁴ Por. wnioski wynikające z wyroku SOKiK w Warszawie z dnia 20 lutego 2007 r. sygn. akt XVII AmA 95/07.

źródła i wysokości uzyskiwanego przez konsumenta dochodu, jego zdolności i historii kredytowej, wypłacalności, niefigurowania w rejestrze dłużników, nieposiadania zaległości i innych czynników mogących mieć wpływ na sposób wykonania Umowy Pożyczki. Spółka nie udowodniła jednak w żaden sposób, że zakres, a tym samym koszt tych czynności związany jest ściśle z wysokością pożyczki.

Wobec powyższego, zdaniem Prezesa Urzędu, opisane działanie przedsiębiorcy jest niezgodne z dobrymi obyczajami oraz zagraża interesom klienta i tym samym narusza art. 3 ust. 1 uznk.

Rozstrzygnięcie w pkt. VII sentencji decyzji

Bezprawność praktyki opisanej w pkt. VII sentencji decyzji Prezes Urzędu wywodzi z naruszenia art. 24 ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 24 ust. 1 uokik.

Aktualność zachowują uwagi ogólne dotyczące interpretacji art. 3 ust. 1 uznk z uzasadnienia dotyczącego rozstrzygnięcia w pkt. VI sentencji decyzji.

Ze złożonych w toku postępowania wyjaśnień Spółki (pismo z dnia 11 lipca 2013 r.) wynika, że główną podstawą pobierania przez Spółkę opłaty z tytułu zabezpieczenia, jest fakt zawarcia z MG Finance Sp. z o.o. wewnętrznej umowy o współpracy, na podstawie której MG Finance Sp. z o.o. gwarantuje Spółce zwrot pełnych kwot odpowiadających zobowiązaniom konsumenta – pożyczkobiorcy wynikającym z zawartej ze Spółką Umowy Pożyczki, niezależnie od tego czy konsument ten faktycznie spłaci uzyskaną pożyczkę. Spółka wyjaśniła, że na podstawie tej umowy, MG Finance Sp. z o.o. przejmuje na siebie ryzyko niewypłacalności klientów Spółki. Poza tą umową elementem udzielonego zabezpieczenia są, zdaniem Spółki, koszty związane z wystąpieniem i uzyskaniem przez Spółkę od InfoMonitor Biuro Informacji Gospodarczej S.A. z siedzibą w Warszawie, informacji gospodarczych o zobowiązaniach pożyczkobiorcy oraz uzyskaniem telefonicznej, mailowej lub pisemnej weryfikacji informacji dotyczących źródła i wysokości uzyskiwanego przez pożyczkobiorcę dochodu, bieżącej kontroli sytuacji finansowej pożyczkobiorcy.

W opinii Prezesa Urzędu powyższe argumenty Spółki nie zasługują na uwzględnienie. Zgodnie z treścią *Umowy pożyczki* pożyczkobiorca jest zobowiązany do poniesienia „kosztu ustanowienia zabezpieczenia, którego powstanie związane jest z udzieleniem pożyczki”. Obciążenie konsumenta tymi kosztami sugeruje mu, że pożyczka objęta została zabezpieczeniem i że w przypadku braku spłaty zobowiązania od konsumenta nie będzie dochodzona należność z tytułu pożyczki. Tymczasem, poniesienie kosztu zabezpieczenia przez konsumenta (w wysokości, która co do zasady odpowiada ponad 50 % kwoty pożyczki), nie zabezpiecza jego interesu ekonomicznego, a stanowi zabezpieczenie dla przedsiębiorcy. Należy wskazać, że strony nie wyłączyły w określonych w umowie przypadkach możliwości dochodzenia od pożyczkobiorcy roszczeń z tytułu niespłaconej pożyczki. Co więcej w umowie wprost wskazano, że „pożyczkodawca lub MG Finance działając na podstawie odrębnej umowy lub pełnomocnictwa w imieniu i na rzecz Pożyczkodawcy, w przypadku zaległości Pożyczkobiorcy z zapłatą w terminie za okres płatności jest uprawniony do wypowiedzenia umowy z terminem wypowiedzenia wynoszącym 7 dni a tym samym skierowaniem sprawy do postępowania sądowo-windykacyjnego” (§ 6 ust. 2 Umowy pożyczki). Tym samym, konsument nie odnosi żadnych korzyści w związku z poniesieniem opłaty związanej z zabezpieczeniem, gdyż zgodnie z treścią umowy pożyczkobiorca może od niego dochodzić roszczeń związanych z brakiem spłaty pożyczki.

Zdaniem Prezesa Urzędu, opisane działanie przedsiębiorcy może być niezgodne z dobrymi obyczajami oraz zagrażać interesom klienta, a tym samym stanowić naruszenie art. 3 ust. 1 uznk.

Naruszenie zbiorowych interesów konsumentów

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów nie podaje definicji „zbiorowego interesu konsumentów”, wskazując jednak w przepisie art. 24 ust. 3, że nie jest nim suma indywidualnych interesów konsumentów. Naruszenie zbiorowego interesu konsumentów oznacza zatem narażenie na uszczerbek interesów znacznej grupy lub wszystkich konsumentów, poprzez stosowaną przez przedsiębiorcę praktykę, obejmującą tak działania, jak i zaniechania. Ponadto, godzenie w zbiorowe interesy konsumentów może polegać zarówno na ich naruszeniu, jak i zagrożeniu im. O tym, czy naruszony został interes zbiorowy, nie zawsze przesądza kryterium ilościowe, ponieważ niekiedy jeden ujawniony przypadek naruszenia prawa konsumenta może być przejawem stosowanej praktyki naruszającej interes zbiorowy. W jednym z orzeczeń Sąd Najwyższy stwierdził, że nie jest zasadne uznawanie, że postępowanie z tytułu naruszenia ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów można wszcząć tylko wtedy, gdy zagrożone są interesy wielu odbiorców, a nie jest to możliwe w sytuacji, gdy pokrzywdzonym jest tylko jeden konsument. Wydawane orzeczenie ma bowiem wymiar znacznie szerszy, pełni także funkcję prewencyjną, służy bowiem ochronie także nieograniczonej liczby potencjalnych konsumentów⁵.

Dla stwierdzenia naruszenia zbiorowych interesów konsumentów istotne jest ustalenie, że konkretne działanie przedsiębiorcy nie ma ściśle określonego adresata, lecz jest kierowane do nieoznaczonego z góry kręgu podmiotów. Jak podnosi się w doktrynie, w pojęciu praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów mieści się także działanie przedsiębiorcy skierowane wprawdzie do oznaczonych (zindywidualizowanych), ale za to dostatecznie licznych konsumentów, o ile przy tym konsumentów tych łączy jakaś wspólna cecha rodzajowa. Wówczas bowiem uszkodzona zostaje pewna grupa konsumentów, nie będąca jedynie – z punktu widzenia przedsiębiorcy stosującego daną praktykę – zbiorowością przypadkowych jednostek, lecz stanowiącą określoną i odrębną kategorię konsumentów, reprezentującą w znacznym stopniu wspólne interesy⁶. Należy zatem przyjąć, że zbiorowy interes konsumentów nie musi odnosić się do nieograniczonej liczby konsumentów, których nie da się zindywidualizować, gdyż brak indywidualizacji nie sprzeciwia się możliwości wyodrębnienia kategorii bądź zbioru konsumentów o pewnych cechach. Oznacza to, że nie ilość faktycznych, potwierdzonych naruszeń, ale przede wszystkim ich charakter, a w związku z tym możliwość (choćby tylko potencjalna) wywołania negatywnych skutków wobec określonej zbiorowości przesądza o naruszeniu zbiorowego interesu.

W niniejszej sprawie bez wątpienia mamy do czynienia z naruszeniem praw potencjalnie nieograniczonej liczby konsumentów. Prezes Urzędu podejmując rozstrzygnięcia zawarte w niniejszej decyzji nie opierał się zatem na indywidualnych przypadkach przedstawianych przez konsumentów, a wziął pod uwagę działania Spółki odnoszące się do naruszenia zbiorowych interesów konsumentów, a więc pewnej, potencjalnie nieograniczonej liczby konsumentów, biorąc za podstawę ustaleń i rozważań materiał dowodowy dostarczony przez Spółkę, zawierający m.in. wzorce Umów Pożyczek stosowanych przez Spółkę. Podkreślić należy, iż działania Spółki są podejmowane w stosunku do potencjalnie nieoznaczonego z góry i liczego kręgu podmiotów.

W ocenie Prezesa Urzędu, zarzucane Spółce praktyki mogły dotyczyć wszystkich potencjalnych klientów – pożyczkobiorców, którzy chcieliby skorzystać z jej oferty kredytowej. Działania te są zatem skierowane do z góry nieograniczonej i nieokreślonej

⁵ Wyrok SN z dnia 12 września 2003 r., I CKN 504/01.

⁶ M. Szydło, Publicznoprawna ochrona zbiorowych interesów konsumentów, Monitor Prawniczy 2004/17/791.

liczby konsumentów. Oferta handlowa Spółki kierowana jest bowiem do wszystkich potencjalnych klientów. Tym samym kwestionowane przez Prezesa Urzędu działania Spółki mogą naruszać interes nieograniczonej liczby konsumentów, których nie sposób zindywidualizować. Oczywistym jest zatem, że bezprawne zachowanie Spółki nie dotyczy interesów poszczególnych osób, których sprawy mają charakter jednostkowy czy indywidualny, ani też grupy takich osób, lecz narusza ono uprawnienia szerokiego kręgu nieprofesjonalnych uczestników rynku. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, stwierdzone zostało, że wskazane w sentencji decyzji praktyki Spółki godzą w zbiorowe interesy konsumentów.

Stwierdzenie zaniechania stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów

Na podstawie art. 27 uokik w przypadku zaprzestania stosowania przez przedsiębiorcę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 uokik, Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu przedmiotowej praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, jednocześnie stwierdzając zaniechanie jej stosowania.

Prezes Urzędu stwierdził zaniechanie stosowania przez Spółkę następujących zarzuczanych jej praktyk:

1. praktyka wskazana w pkt. I sentencji decyzji

Od dnia 12 sierpnia 2013 r. Spółka wdrożyła dodatkowe rozwiązanie polegające na przesyłaniu klientom formularza informacyjnego za pośrednictwem poczty e-mail na etapie składania wniosku o pożyczkę.

Wobec powyższego Prezes Urzędu stwierdził zaniechanie stosowania zarzuczanej praktyki z dniem 12 sierpnia 2013 r.

2. praktyka wskazana w pkt. II sentencji decyzji

Od dnia 12 sierpnia 2013 r. Spółka stosuje we wzorcach umów, na podstawie których zawiera z konsumentami umowy pożyczki zmodyfikowaną tabelę, która zawiera kwotowe wskazanie odsetek w stosunku dziennym dla poszczególnych kwot pożyczek. Ostatnia umowa, przed modyfikacją jej treści, mogła zostać zatem zawarta dnia 11 sierpnia 2013 r. Mając na uwadze maksymalny okres na jaki zawierane są przez Spółkę umowy pożyczek, tj. 12 miesięcy, należy przyjąć, że datą, od której w obrocie z konsumentami nie funkcjonują już umowy niezawierające wskazania odsetek w stosunku dziennym, jest dzień 12 sierpnia 2014 r.

Wobec powyższego Prezes Urzędu stwierdził zaniechanie stosowania zarzuczanej praktyki z dniem 12 sierpnia 2014 r.

3. praktyka wskazana w pkt. III sentencji decyzji

Od dnia 12 sierpnia 2013 r. Spółka stosuje zmodyfikowaną wersję postanowienia z § 4 ust. 1 Umowy Pożyczki, o treści: „*Pożyczkobiorca jest uprawniony do zwrotu pożyczki przed terminem wymagalności*”.

W ocenie Prezesa Urzędu nowe brzmienie ww. postanowienia nie narusza art. 48 ukk. Wobec powyższego Prezes Urzędu stwierdził zaniechanie stosowania zarzuczanej praktyki z dniem 12 sierpnia 2013 r.

4. praktyka wskazana w pkt. IV sentencji decyzji

Od dnia 12 sierpnia 2013 r. Spółka zawierając z konsumentami umowy pożyczki, stosuje wzorce umów ze zmodyfikowaną treścią tabeli. Dokonana modyfikacja polega na tym, że Spółka usunęła pozycję „Łączna kwota wszystkich opłat i prowizji”, a informacja o całkowitym koszcie pożyczki zawarta jest w pozycji „Całkowity koszt pożyczki”. Ostatnia umowa, przed modyfikacją jej treści, mogła zostać zatem zawarta dnia 11 sierpnia 2013 r. Mając na uwadze maksymalny okres na jaki zawierane są przez Spółkę umowy pożyczek, tj. 12 miesięcy, należy przyjąć, że datą, od której w obrocie z konsumentami nie funkcjonują już umowy zawierające w tabeli wskazanej w umowie pozycję „Łączna kwota wszystkich opłat i prowizji”, jest dzień 12 sierpnia 2014 r.

Wobec powyższego Prezes Urzędu stwierdził zaniechanie stosowania zarzucanej praktyki z dniem 12 sierpnia 2014 r.

5. praktyka wskazana w pkt. VI sentencji decyzji

Od dnia 12 sierpnia 2013 r. Spółka zaprzestała stosowania opłaty przygotowawczej.

Wobec powyższego Prezes Urzędu stwierdził zaniechanie stosowania zarzucanej praktyki z dniem 12 sierpnia 2013 r.

Niezależnie od treści rozstrzygnięcia zawartego w niniejszej decyzji, Spółka powinna dostosowywać swoje działania w obrocie konsumenckim do aktualnego stanu prawnego. Zatem każda zmiana w aktach prawnych regulujących działalność prowadzoną przez Spółkę, w szczególności wynikająca z ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1357), powinna powodować dostosowanie się przez Spółkę do nowego otoczenia prawnego.

Prezes Urzędu nie stwierdził natomiast zaniechania praktyki wskazanej w pkt. V i VII sentencji Decyzji.

1. praktyka wskazana w pkt. V sentencji decyzji

Od dnia 12 sierpnia 2013 r. Spółka stosuje zmodyfikowaną wersję postanowienia z § 6 umowy pożyczki o treści: Pierwsze wezwanie (...) 5,00 PLN. Drugie wezwanie (...) 18,00 PLN. Trzecie wezwanie 18 PLN. Ponadto, Spółka zwiększyła odstęp czasowy pomiędzy drugim i trzecim wezwaniem z 17 do 21 dni.

Pomimo obniżenia wysokości ww. opłat, nadal poziom tych opłat (18 zł) nie odpowiada kosztom rzeczywiście poniesionym przez przedsiębiorcę (tj. zawiera jedynie koszt korespondencji przesyłanej pocztą tradycyjną czy koszt monitu telefonicznego)

Niezależnie od treści rozstrzygnięcia zawartego w niniejszej decyzji, Spółka powinna dostosowywać swoje działania w obrocie konsumenckim do aktualnego stanu prawnego. Zatem każda zmiana w aktach prawnych regulujących działalność prowadzoną przez Spółkę, w szczególności wynikająca z ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1357), powinna powodować dostosowanie się przez Spółkę do nowego otoczenia prawnego.

2. praktyka wskazana w pkt. VII sentencji decyzji

W przypadku opłaty za ustanowienie zabezpieczenia Spółka nie podjęła próby zmiany praktyki w trakcie trwania postępowania.

Mając na uwadze powyższe, orzeka się jak w pkt. I - VII sentencji niniejszej Decyzji.

Rozstrzygnięcie w pkt VIII sentencji decyzji. Nałożenie kary pieniężnej

Zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może w drodze decyzji nałożyć na przedsiębiorcę, który choćby nieumyślnie dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ustawy, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary.

Z powołanego przepisu wynika, że kara pieniężna ma charakter fakultatywny.

O tym, czy w konkretnej sprawie w odniesieniu do wskazanego przedsiębiorcy zasadne jest nałożenie kary pieniężnej decyduje, w ramach uznania administracyjnego, Prezes Urzędu. Należy zwrócić uwagę, że przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie określają jakichkolwiek przesłanek, od których uzależnione byłoby podjęcie decyzji o nałożeniu kary. Ustawodawca wskazał jedynie w art. 111 uokik te okoliczności, które Prezes Urzędu winien uwzględnić decydując o wymiarze kary pieniężnej, wymieniając okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy.

Biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, w szczególności charakter praktyk i ich możliwe skutki w sferze ekonomicznych i pozaekonomicznych interesów konsumentów, Prezes Urzędu uznał za uzasadnione nałożenie kary pieniężnej za praktyki wskazane w pkt I - IV sentencji niniejszej decyzji.

Zdaniem Prezesa Urzędu, opisane w niniejszej decyzji działania wskazane w pkt I – IV sentencji decyzji podejmowane przez Spółkę w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej – profesjonalnego uczestnika obrotu rynkowego, od którego oczekiwać należy dochowania należytej staranności – powinny były uwzględniać możliwość naruszenia zbiorowego interesu konsumentów. Należy wskazać, że w zgromadzonym materiale dowodowym nie ma jednak jednoznacznych dowodów wyraźnej intencji Spółki naruszenia tych interesów, a naruszenie to było skutkiem braku dołożenia należytej staranności. Zebrane wyjaśnienia i informacje mogą wskazywać na co najmniej nieumyślne działanie Przedsiębiorcy.

W 2014 r. Spółka uzyskał przychód w wysokości 2 342 053 zł (słownie: dwa miliony trzysta czterdzieści dwa tysiące pięćdziesiąt trzy złote) po zaokrągleniu do pełnej złotówki.

Maksymalna kara pieniężna, która mogłaby zostać nałożona na Spółkę wynosi 234 205 zł.

Ustalając wysokość kary Prezes Urzędu dokonał w pierwszej kolejności oceny wagi stwierdzonego naruszenia przepisów ustawy, wynikiem którego jest określona kwota bazowa. W dalszej kolejności Prezes Urzędu rozważył, czy w sprawie występują okoliczności obciążające i łagodzące oraz jaki powinny mieć wpływ na wysokość kary.

Kara za praktykę wskazaną w pkt I sentencji decyzji

Praktyka wskazana w pkt I sentencji decyzji polegała na naruszeniu obowiązków informacyjnych kredytodawcy. Praktyka Spółki ujawniała się na etapie przedkontraktowym i polegała na nieprzekazywaniu konsumentom przed zawarciem umowy o kredyt konsumentki danych na formularzu informacyjnym, do przekazania których obliguje ukk. Jej szkodliwość wiąże się z naruszeniem prawa konsumenta do uzyskania informacji o istotnych

postanowieniach umowy, dotyczących jego ustawowych uprawnień i obowiązków. Ustawa o kredycie konsumenckim precyzyjnie formułuje zakres danych, jakie muszą być zawarte w takim formularzu, gwarantując tym samym konsumentowi określony poziom wiedzy. Nieprzekazywanie konsumentom formularza informacyjnego uniemożliwia mu również porównanie oferty Spółki z ofertami innych kredytodawców.

Prezes Urzędu przyjął, że przypisana Spółce praktyka była stosowana długotrwale, bowiem od 18 grudnia 2011 r. do 11 sierpnia 2013 r.

Mając to na względzie Prezes Urzędu przyjął za kwotę bazową kary 0,2 % przychodu, czyli 4 684 zł.

Na dalszym etapie kalkulacji kary Prezes Urzędu rozważył, czy ww. kwota bazowa powinna podlegać modyfikacjom ze względu na występujące w sprawie okoliczności łagodzące bądź obciążające.

Prezes Urzędu uznał, że za obniżeniem kwoty bazowej kary przemawia fakt zaniechania stosowania przez Spółkę kwestionowanej praktyki niezwłocznie po wszczęciu postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Z tego powodu Prezes Urzędu obniżył kwotę bazową kary o 20%. Dlatego też za stosowanie praktyki określonej w pkt I sentencji decyzji Prezes Urzędu postanowił nałożyć na Spółkę karę pieniężną w wysokości 3 747 zł (słownie: trzy tysiące siedemset czterdzieści siedem złotych), co stanowi 0,16 % przychodu osiągniętego przez Spółkę w 2014 r. i 1,6 % kary maksymalnej.

Kara za praktykę wskazaną w pkt II sentencji decyzji

Praktyka wskazana w pkt II sentencji decyzji polegała na naruszeniu obowiązków informacyjnych kredytodawcy. Praktyka Spółki ujawniała się na etapie zawierania kontraktu i polegała na niepodawaniu w umowach o kredyt konsumencki informacji o odsetkach w stosunku dziennym należnych Spółce w przypadku odstąpienia przez konsumenta od umowy. Jej szkodliwość wiąże się z naruszeniem prawa konsumentów do uzyskania informacji o postanowieniach umowy dotyczących jego obowiązków w sytuacji, gdy zdecyduje się na odstąpienie od zawartej umowy. Ustawa o kredycie konsumenckim precyzyjnie formułuje zakres danych, jakie muszą być zawarte w umowie pożyczki, gwarantując tym samym konsumentowi określony poziom wiedzy. Brak w umowie obowiązkowych danych godzi w prawo konsumenta do informacji.

Prezes Urzędu przyjął, że przypisana Spółce praktyka była stosowana długotrwale, bowiem od 18 grudnia 2011 r. do 11 sierpnia 2014 r.

Mając to na względzie Prezes Urzędu przyjął za kwotę bazową kary 0,1 % przychodu, czyli 2 342 zł.

Na dalszym etapie kalkulacji kary Prezes Urzędu rozważył, czy ww. kwota bazowa powinna podlegać modyfikacjom ze względu na występujące w sprawie okoliczności łagodzące bądź obciążające.

Prezes Urzędu uznał, że za obniżeniem kwoty bazowej kary przemawia fakt zaniechania stosowania przez Spółkę kwestionowanej praktyki niezwłocznie po wszczęciu postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Z tego powodu Prezes Urzędu obniżył kwotę bazową kary o 20 %. Dlatego też za stosowanie praktyki określonej w pkt II sentencji decyzji Prezes Urzędu postanowił nałożyć na Spółkę karę pieniężną w wysokości 1 874 zł (słownie: jeden tysiąc osiemset siedemdziesiąt cztery złote), co stanowi 0,08 % przychodu osiągniętego przez Spółkę w 2014 r. i 0,8 % kary maksymalnej.

Kara za praktykę wskazaną w pkt III sentencji decyzji

Praktyka wskazana w pkt III sentencji decyzji polegała na ograniczaniu przysługującego konsumentom uprawnienia do przedterminowej spłaty kredytu. Praktyka Spółki ujawniała się na etapie wykonywania kontraktu i polegała na stosowaniu we wzorcach umów postanowienia uzależniającego dokonanie wcześniejszej spłaty kredytu konsumentkiego od uprzedniego powiadomienia o takim zamiarze oraz ograniczającego możliwość dokonania takiej spłaty do określonego w umowie terminu spłaty raty. Jej szkodliwość wiąże się z naruszeniem prawa konsumentów do swobodnego, niczym nieograniczonego prawa do spłaty kredytu przed terminem wskazanym w umowie. Nakładanie na kredytobiorców dodatkowych obowiązków związanych z taką spłatą, godzi w ww. prawo.

Prezes Urzędu przyjął, że przypisana Spółce praktyka była stosowana długotrwale, bowiem od 18 grudnia 2011 r. do 11 sierpnia 2013 r.

Mając to na względzie Prezes Urzędu przyjął za kwotę bazową kary 0,2 % przychodu, czyli 4 684 zł.

Na dalszym etapie kalkulacji kary Prezes Urzędu rozważył, czy ww. kwota bazowa powinna podlegać modyfikacjom ze względu na występujące w sprawie okoliczności łagodzące bądź obciążające.

Prezes Urzędu uznał, że za obniżeniem kwoty bazowej kary przemawia fakt zaniechania stosowania przez Spółkę kwestionowanej praktyki niezwłocznie po wszczęciu postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Z tego powodu Prezes Urzędu obniżył kwotę bazową kary o 20 %. Dlatego też za stosowanie praktyki określonej w pkt III sentencji decyzji Prezes Urzędu postanowił nałożyć na Spółkę karę pieniężną w wysokości 3 747 zł (słownie: trzy tysiące siedemset czterdzieści siedem złotych), co stanowi 0,16 % przychodu osiągniętego przez Spółkę w 2014 r. i 1,6 % kary maksymalnej.

Kara za praktykę wskazaną w pkt IV sentencji decyzji

Praktyka wskazana w pkt IV sentencji decyzji polegała na błędnym prezentowaniu wysokości kosztów i kwoty pożyczki. Praktyka Spółki ujawniała się na etapie zawierania kontraktu, przy czym mogła wywierać również wpływ na jego wykonanie. Polegała na posługiwaniu się w umowach pożyczek zawieranych na okres dłuższy niż 30 dni, spłacanych ratalnie sformułowaniem: „łączna kwota wszystkich opłat i prowizji” w odniesieniu do kosztów i kwoty pożyczki, którą powinien spłacić pożyczkobiorca. Jej szkodliwość wiąże się z naruszeniem prawa konsumentów do niewprowadzającej w błąd informacji na temat wysokości kosztów i kwoty pożyczki.

Prezes Urzędu przyjął, że przypisana Spółce praktyka była stosowana długotrwale, bowiem od 18 grudnia 2011 r. do 11 sierpnia 2014 r.

Mając to na względzie Prezes Urzędu przyjął za kwotę bazową kary 0,1 % przychodu, czyli 2 342 zł.

Na dalszym etapie kalkulacji kary Prezes Urzędu rozważył, czy ww. kwota bazowa powinna podlegać modyfikacjom ze względu na występujące w sprawie okoliczności łagodzące bądź obciążające.

Prezes Urzędu uznał, że za obniżeniem kwoty bazowej kary przemawia fakt zaniechania stosowania przez Spółkę kwestionowanej praktyki niezwłocznie po wszczęciu postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Z tego powodu Prezes Urzędu obniżył kwotę bazową kary o 20 %. Dlatego też za stosowanie praktyki określonej w pkt IV sentencji decyzji Prezes Urzędu postanowił nałożyć na Spółkę karę pieniężną w wysokości 1 874 zł (słownie: jeden tysiąc osiemset siedemdziesiąt cztery złote), co stanowi 0,08 % przychodu osiągniętego przez Spółkę w 2014 r. i 0,8 % kary maksymalnej.

Kara za praktykę wskazaną w pkt VII sentencji decyzji

Praktyka wskazana w pkt VII sentencji decyzji polegała na pobieraniu od pożyczkobiorców opłaty z tytułu zabezpieczenia pożyczki pomimo braku ustanowienia jakiegokolwiek zabezpieczenia tej pożyczki. Praktyka Spółki ujawniała się na etapie zawierania kontraktu. Jej szkodliwość polegała na tym, że konsument nie odnosi żadnych korzyści w związku z poniesieniem opłaty związanej z zabezpieczeniem, gdyż zgodnie z treścią umowy pożyczkobiorca może od niego dochodzić roszczeń związanych z brakiem spłaty pożyczki. Poniesienie kosztu zabezpieczenia przez konsumenta nie zabezpiecza więc jego interesu ekonomicznego, a stanowi zabezpieczenie dla przedsiębiorcy.

Prezes Urzędu przyjął, że przypisana Spółce praktyka była stosowana długotrwale, bowiem od 4 października 2010 r.

Mając to na względzie Prezes Urzędu przyjął za kwotę bazową kary 0,1 % przychodu, czyli 2 342 zł.

Na dalszym etapie kalkulacji kary Prezes Urzędu rozważył, czy ww. kwota bazowa powinna podlegać modyfikacjom ze względu na występujące w sprawie okoliczności łagodzące bądź obciążające.

Prezes Urzędu nie stwierdził występowania w sprawie okoliczności łagodzących ani obciążających. Dlatego też za stosowanie praktyki określonej w pkt VII sentencji decyzji Prezes Urzędu postanowił nałożyć na Spółkę karę pieniężną w wysokości 2 342 zł (słownie: dwa tysiące trzysta czterdzieści dwa złote), co stanowi 0,1 % przychodu osiągniętego przez Spółkę w 2014 r. i 1 % kary maksymalnej.

W świetle powyższych okoliczności, w opinii Prezesa Urzędu, uznać należy, że kary pieniężne nałożone na Przedsiębiorcę są adekwatne do okresu, stopnia oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Prezes Urzędu, nakładając niniejszą decyzją ww. kary pieniężne za naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, wziął pod uwagę, że kara ma: po pierwsze – charakter represyjny (nakładana jest za naruszenie ustawowych zakazów), po drugie – prewencyjny (ma zapobiegać podobnym naruszeniom w przyszłości i zniechęcać do naruszania prawa), zaś zagrożenie nią, czyli potencjalna możliwość nałożenia kary przez Prezesa Urzędu – nadaje jej charakter dyscyplinujący (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2004 r., sygn. akt: III SK 31/04).

Zdaniem Prezesa UOKiK tak wymierzone kary spełnią zarówno rolę represyjną jako sankcję i dolegliwość za naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jak i prewencyjną, zapobiegającą ponownemu ich naruszeniu.

Wobec powyższego orzeczono jak w punkcie VIII sentencji

Zgodnie z art. 112 ust. 3 uokik, karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000.

Rozstrzygnięcie w pkt IX sentencji decyzji. Umorzenie postępowania

W postanowieniu z dnia 21 czerwca 2013 r. Prezes Urzędu postawił Spółce zarzut stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów polegającej na posługiwaniu się w *Umowach pożyczek* zawieranych na okres dłuższy niż 30 dni, spłacanych ratałnie m.in. następującym niejasnym sformułowaniem: „kwota jednorazowej spłaty lub kwota jednej raty”, co wprowadzać mogło konsumentów w błąd w zakresie zasad spłaty pożyczki (sugerowanie konsumentom, że pożyczkę można spłacić jednorazowo – wpłacając kwotę jednej raty), co mogło stanowić naruszenie art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 171, poz. 1206, dalej także „upnpr”), a w konsekwencji naruszać przepis art. 24 ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 24 ust. 1 uokik.

Wstępna analiza przykładowych umów przekazanych przez Spółkę przeprowadzona w trakcie postępowania wyjaśniającego wykazała, że bez względu na sposób spłaty pożyczki, który miał zastosowanie w przypadku konkretnej umowy, w umowie każdorazowo informowano o: „kwocie jednorazowej spłaty lub kwocie jednej raty”.

Ustalenia poczynione w trakcie postępowania, prowadzą do wniosku, że działaniem tym przedsiębiorca nie ma możliwości wprowadzenia konsumentów w błąd. Różnica w wysokości raty oraz jednorazowej spłaty jest bowiem dosyć istotna. Za powyższym przemawia również fakt, że w tabeli wskazywana jest liczba rat, które konsument zobowiązany jest uiścić.

Ponadto, w trakcie postępowania Spółka dokonała modyfikacji treści tabeli zawartej w umowie pożyczki polegającej na tym, że w odniesieniu do pożyczek spłacanych jednorazowo Spółka zaczęła stosować sformułowanie „*Kwota jednorazowej spłaty*”, zaś w odniesieniu do pożyczek spłacanych w ratach - sformułowanie „*Kwota jednej raty*”.

Zgodnie z art. 105 § 1 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe organ administracji wydaje decyzję o umorzeniu postępowania. Umorzenie postępowania na tej podstawie jest obligatoryjne, co oznacza, iż ustalenie przesłanki bezprzedmiotowości postępowania stwarza obowiązek zakończenia postępowania w danej instancji przez jego umorzenie, ponieważ brak jest podstaw do rozstrzygnięcia sprawy co do jej istoty. Dalsze prowadzenie postępowania w takim przypadku stanowiłoby o jego wadliwości, mającej istotny wpływ na wynik sprawy (por. J. Borkowski w, Kodeks postępowania administracyjnego Komentarz, B. Adamiak, J. Borkowski, s. 459 - 461. C.H.Beck). Podkreślić przy tym należy, iż przesłanka umorzenia postępowania może istnieć jeszcze przed wszczęciem postępowania, co zostanie ujawnione w toczącym się postępowaniu, a może ona powstać także w czasie trwania postępowania, a więc w sprawie już zawisłej przed organami administracyjnymi. Zgodnie z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 kwietnia 2003 r. (sygn. akt III SA 2225/01)

beprzedmiotowość postępowania administracyjnego oznacza, że brak jest któregoś z elementów materialnego stosunku prawnego, a w związku z tym nie można wydać decyzji załatwiającej sprawę przez rozstrzygnięcie jej co do istoty. Jest to orzeczenie formalne, kończące postępowanie bez jego merytorycznego rozstrzygnięcia.

W toku prowadzonego postępowania Prezes Urzędu ustalił, że Spółka nie stosowała praktyki wskazanej w pkt IV (tj. pierwsze) postanowienia Prezesa Urzędu z dnia 21 czerwca 2013 r., tj. praktyki polegającej na posługiwaniu się w *Umowach pożyczek* zawieranych na okres dłuższy niż 30 dni, spłacanych ratalnie m.in. następującym niejasnym sformułowaniem: „kwota jednorazowej spłaty lub kwota jednej raty”, co wprowadzać mogło konsumentów w błąd w zakresie zasad spłaty pożyczki (sugerowanie konsumentom, że pożyczkę można spłacić jednorazowo – wpłacając kwotę jednej raty), co mogło stanowić naruszenie art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 1 upnpr, a w konsekwencji naruszać przepis art. 24 ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 24 ust. 1 uokik. W tym stanie należało uznać, że zachodzą przesłanki uzasadniające stwierdzenie beprzedmiotowości postępowania administracyjnego, a w związku z tym istnieje konieczność wydania decyzji o umorzeniu postępowania we wskazanym powyżej zakresie (art. 105 § 1 k.p.a. w związku z art. 83 uokik).

Rozstrzygnięcie w pkt X sentencji decyzji. Koszty postępowania

Zgodnie z art. 80 uokik Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach, w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. Natomiast w myśl art. 77 ust. 1 uokik, jeżeli w wyniku postępowania Prezes UOKIK stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, jest obowiązany ponieść koszty postępowania. Analogicznie - stosownie do treści przepisu art. 264 § 1 k.p.a. - jednocześnie z wydaniem decyzji organ administracji publicznej ustali w drodze postanowienia wysokość kosztów postępowania, osoby zobowiązane do ich poniesienia oraz termin i sposób ich uiszczenia. Do kosztów postępowania – zgodnie z art. 263 § 1 k.p.a. - zalicza się (...) również koszty doręczenia stronom pism urzędowych. Postępowanie w sprawie stosowania przez **Daily Finance Sp. z o.o. z siedzibą w Suwałkach** praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów zostało wszczęte z urzędu, a w jego wyniku Prezes UOKIK - w pkt I-VII sentencji decyzji - stwierdził naruszenie przepisów uokik. Kosztami postępowania są wydatki związane z korespondencją prowadzoną przez Prezesa UOKIK ze stroną i w związku z tym postanowiono obciążyć przedsiębiorcę kosztami postępowania w wysokości 23,60 zł (słownie złotych: dwadzieścia trzy 60/100). Koszty niniejszego postępowania **Daily Finance Sp. z o.o. z siedzibą w Suwałkach** obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie: NBP O/O Warszawa 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 uokik w związku z art. 479 (28) § 2 k.p.c. w związku z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy - Kodeks postępowania cywilnego – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie miesiąca od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

W przypadku jednak kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w punkcie X niniejszej decyzji, stosownie do art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz art. 479(32) § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 264 § 2 k.p.a. w związku z art. 83 tej

ustawy, przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie tygodniowym od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Wobec powyższego, Prezes Urzędu orzekł jak w sentencji niniejszej decyzji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 uokik, karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000.

z up. Prezesa UOKiK
Łukasz Wroński
Z-ca Dyrektora
Departamentu Ochrony Interesów Konsumentów

Otrzymują:

1. Daily Finance Sp. z o.o.
ul. Tadeusza Kościuszki 47C
16-400 Suwałki

2. a/a